

Dézi Fruzsina

FEKETE MACSKA

régimódi komédia

Szereplők:

Scarlett

Cedric

Ms. Duffay, dadus

Claire, Scarlett húga

Mrs. Brightmore, Scarlett és Claire édesanyja

Mr. Brightmore, Scarlett és Claire édesapja

Mr. Picot, Scarlett és Claire nagybácsikája

Mrs. Picot, Scarlett és Claire nagynénikéje

Adele, Mr. Brightmore unokahúga

Mr. Rayleigh, esküvői vendég

Szobalány

Will, Scarlett férje

Házvezetőnő

Jonas, Scarlett és Will gyermeke

Cathy, Claire és Cedric gyermeke

Lea, Scarlett és Will gyermeke

Charles, Claire szeretője

Első felvonás

1. jelenet

London. Helyszín: egy gazdagon díszített hálószoba, baldachinos ágygal, amelyben Scarlett és Cedric fekszik, Cedric felkönyököl, simogatja, csókolgatja a lány kezét, arcát. A szobában fésülködőasztal, a ruhák szétdobálva.

Scarlett *(nevetve, kissé gúnyolódva)*: Mondtam már, hogy Ön egy igazán tisztességtelen férfi, Cedric?

Cedric *(tovább cirógatja a lányt, kajánul válaszol)*: Igazán? És ha szabad megtudnom, hölgyem, miért süti rám eme hízelgő jelzőt?

Scarlett: Elcsábítani egy védtelen nőt egyszer, az még baleset, apró malőr... Na, de többször is? Rendszeresen? Magát büntetni kellene.

Cedric *(felnevet)*: Egy védtelen nőt? Kiről is beszélünk? Akit én látok magam előtt, az egy gaz csábító, aki minden eszközt bevetve húzza puha selyemágyába maga után az ártatlan férfiakat.

Scarlett: Az Ön kezére igazán ráférne egy bilincs, uram.

Cedric: Bilincs? Hm... *(megcsókolja a lány nyakát)* Érdekes ötlet, tetszik, nagyon tetszik. Talán uralkodni szeretne felettem?

Scarlett *(felül)*: Minden erőmmel azon vagyok.

Cedric: És mit szólna, ha az Ön hófehér kis kezeckéje körül zárulna a bilincs? Nem csábítana el több bizonytalan, gyenge fiatalembert, akik sajnos tapasztalatlanságukból adódóan nem tudnak ellenállni hivalkodó kacérságának. *(Scarlett meztelen vállát simogatja)*

Scarlett: Bizonytalan, gyenge és tapasztalatlan? Úgy látja hát magát, Cedric, mint egy áldozat?

Cedric: Úgy bizony, kedvesem. *(kezét finoman bedugja a takaró alá, mire Scarlett halkán felkuncog)*

Scarlett: Tudja, Ön még a legnagyobb jóindulattal sem nevezhető úriembernek. Követelőző, mindig, mindig többet akar.

Cedric: Köszönöm az újabb bókot, drágám. Úgy vélem, Ön csalódna bennem a leginkább, ha nem kérnék újra és újra. Ha szabad megjegyeznem, magácska pedig a legnagyobb jóindulattal sem nevezhető úrinőnek.

Scarlett: Nos, akkor hogyan nevezne engem, Mr. Dashwood?

Cedric: Egy igazi úrinő, szemérmes, gyenge – legalábbis annak mutatja magát, elérhetetlen, s inkább eldobná életét, minthogy rajtakapják egy férfival, aki nem a férje. Most nézzük Önt: kacér, incselkedő, vad, s inkább eldobná az

életét, ha a kiszemelt férfit nem kaphatja meg. Kockáztat, hiszen ide bármelyik pillanatban benyithat valaki, s akkor Önnek oda a becsülete... Azt hiszem a legmegfelelőbb szó a...

Scarlett: Jól vigyázzon, mit mond, karmolok!

Cedric (*felnevet*): Ön egy macska.

Scarlett (*felhördül*): Egy macska??

Cedric: Egy gyönyörű, tüzes macska.

Scarlett: Ha ezt lehenyerlő bóknak szánta, akkor még gyakorolnia kell, Cedric. Azt hittem nem süt el ekkora klisé.

Cedric: Ó, nem akarom én tovább táplálni az így is eléggé kövér önbizalmát.

Scarlett: Ezek szerint hiúnak tart? (*felcsattan*)

Cedric: Ó, de még mennyire! Elég csak a szemébe nézi, s a perzselően magabiztos arcára... Hiúságok hiúsága, igen ez Ön Scarlett, mindenképpen. (*mosolyogva*)

Scarlett (*sértetten*): Ha így gondolkodik rólam, s sérteget, kérem, távozzon.

Cedric: Látja? Igazam volt. A hiúk mindig így reagálnak. Egy világért sem ismernék be, hogy csak magukkal törődnek...

Scarlett (*felpattan*): Ó, most már önző is vagyok? Köszönöm, minden nő szereti ezt hallani!

Cedric (*nevet, megfogja a lány kezét, visszahúzza az ágyra, megcsókolja a nyakát*): Ne vegye magára, drágám, tudja, hogy imádom, mikor felmérgesedik, s nem is tudja, mennyire fáj, hogy legszívesebben elküldene.

Scarlett: Nem látott még igazán mérgesnek, Cedric, legyen óvatos!

Cedric: Képes lenne bántani engem?

Scarlett: Gondolkodás nélkül.

Cedric: Ha minden jól megy, akkor talán lesz alkalma kikaparni a szememet még ma, kiscicám.

Scarlett (*nevet*): El sem hiszi, mennyire várom már!

Cedric: Higgye el, nem jobban, mint én. A dühtől izzó szeme bizonyára még kívánatosabbá teszi majd, ami nekem külön ajándék.

Scarlett: Ilyen rosszat tervez mára, Mr. Dashwood?

Cedric: Nem, nekem több szempontból is előnyömre válik majd a dolog. S mint említettem, az Ön arcocskáját látni lesz a legnagyobb mulatság, bármennyit fizetnék érte.

Scarlett: Ki fog nevetni? Higgye el, aligha tud olyat tenni, amiért megadnám magának azt az elégtételt, hogy nevéssen rajtam. Tudom, hogy szeretne, mert én olyan vagyok, mint maga. A legutolsó gondolatig is olyan.

Cedric: Ne tegyen elhamarkodott kijelentéseket, édesem! Jót fogok ma mulatni, jobbat, mint eddig bármikor. És tudja miért? Mert igaza van. Hajszálla olyan vagyok, mint Ön, csak talán egy kicsit romlottabb. (*végignézi a lányon*)

Bár... így jobban belegondolva, előrevetítve a dolgokat, talán Ön is éppoly romlott, mint én. Tetszik ez a gondolat...

Scarlett: Teljesen összezavar. Mit fog tenni? Mi ez az egész?

Cedric: Mindent idejében, kedvesem.

Scarlett: Tudni akarom!

Cedric: Most ki is a követelőző?

Scarlett (felhorkan): Ne a saját szavaimból fonjon nekem kötelet az akasztáshoz!

Cedric: Bilincs, kötél... egyre jobban kezd érdekelni a dolog. Kérem, folytassa!

Scarlett: Bámulatos gyorsasággal tudja hirtelen másra terelni a témát, ugye tisztában van vele?

Cedric (felnevet): Igen, és ennek a képességemnek már rengetegszer hasznát vettem. *(Ráfekszik a lányra)* Tudja, most melyik képességemet szeretném hasznosítani?

Scarlett (kezeit a férfi mellkasára helyezi, nevetve, puhán ellöki magától): Attól tartok uram, újabb csorbát szeretne ejteni egy védtelen nő becsületén.

Cedric: Hm, nekem úgy rémlik, hogy ez a védtelen nő ejt újabb és újabb sebeket büszkeségemen akaratos visszautasításaival.

Scarlett: Akaratos?

Cedric: Nincs még egy ilyen nő, mint maga, Scarlett. Tudom, ha azt mondja, hogy nem, akkor szeretné igazán, csak várja az újabb hódító ostromot.

Scarlett: Minden egyes mondata csak saját hiúságát legyezgeti.

Cedric: Újabban veszedelmesen éleslátású, Scarlett. Nem tudom, hogy féljek-e.

Scarlett: Ó, hát ha ezzel kapcsolatban kételyei vannak, azt rögtön el kell oszlatnunk: jobban teszi, ha retteg.

Cedric: Scarlett, annyira megfélemlített, hogy azt hiszem, nem volna helyes tovább itt maradnom. Még a végén alul maradnék a küzdelemben, ami férfiúi büszkeségemet igencsak *keményen* érintené.

Scarlett: Menekül?

Cedric: Nem, nem ezt a szót használnám. Csupán védekező pozícióba helyezkedem... Vagy, ha úgy tetszik, támadóba. *(feláll, elkezd szedelőzködni)* Ha jól emlékszem, pár perccel ezelőtt még Ön akart kidobni a saját, gyönyörű kis kezecskéjével.

Scarlett: Kár, pedig éppen követelőző akartam lenni...

Cedric (visszamászik az ágyra, szenvedélyesen megcsókolja a lányt): A nők mindig tudják, hogy kell játszani. *(elengedi a lányt, s tovább öltözködik)* Nem maradhatok, pedig higgye el, igazán meg tudnám büntetni a várakoztatásáért, és azért a rusnya követelőzése miatt. De nem tehetem, és jobban tenné, ha magácska is rendbe szedné magát. Ma még a szokásosnál is gyönyörűbbnek kell lennie.

Scarlett (*értetlenkedik*): Miért? Mi lesz ma? Nem zavarja, hogy csak Ön érti, miről van szó?!

Cedric: Nem, drágám, kifejezetten élvezem a dolgot. De ha már ennyire erőszakos, akkor megsúgok valamit. Tudja, hová készülök?

Scarlett (*mérgesen*): Nem, nyilvánvalóan nem, ne húzza már az időt!

Cedric: Türelmetlen, mint mindig... Tudja, éppen most megyek az apjához megkérni a lánya kezét.

Scarlett (*döbbenten*): Tessék?

Cedric: Na, látja! Hát nem jobb lett volna még egy kicsit titkolózni?

Scarlett (*magához tér, láthatóan nagyon boldog*): Igaz ez?

Cedric: Sosem mernék hazudni Önnek, édesem.

Scarlett: Hát Ön is szeret engem? Tényleg, igazán?

Cedric (*nevetve*): Scarlett, édesem, majd' megveszek Önért! (*megcsókolja a lányt, majd kiindul, s az ajtónál visszafordul*) Tudja, mi a helyzet iróniája? Még mindig csak én tudom, hogy miről van szó.

Scarlett: Mit beszél már megint? Nem érdekel, nem is akarok most ezen gondolkodni. Menjen már, menjen! Rengeteg dolgom van még!

(*Cedric felnevet, majd kimegy a szobából. Scarlett felhőtlenül boldogan visszaomlik az ágyra, majd hirtelen kipattan.*)

Scarlett (*ordítja*): Duffay! Duffay! Azonnal jöjjön föl! (*Közben pakolászik, az eldobott ruhákat behajigálja a szekrénybe*) Hol van már? Az Istenért, nem tudna igyekezni egy kicsit?! Nem azért fizetjük, hogy a lábát lógassa!

Ms. Duffay: (*halkan*) Fellógatlak én mindjárt téged, kisasszony...(Bejön a szobába) No, itt vagyok! Ne mérgeleddjön annyit, ilyenkor egészen megijeszt a szeme. Ne ostorozzék engemet, hát öreg vagyok én már, nem tudok olyan fürgén mozogni, mint a kisgyermek. Jaj, azok a szép idők...

Scarlett: Ne locsogjon már feleslegesen! Mindig csak azt a nagy száját képes jártatni!

Ms. Duffay: Ne gorombáskodjon, kérem! Ez jár nekem azok után, hogy pici korától neveltem?

Scarlett: Ne érzélgősködjön! (*egy ruhát húz közben magára*) Gyerünk, fűzze be! Olyan karcsú legyek, hogy fájjon!

Ms. Duffay: No, de kérem, maga igazán csinos, nincs szükség önsanyargatásra... Mi ez a nagy húhó?

Scarlett (*diadalmasan felnevet*): Megkaptam azt, amire már régóta fáj a fogam, dadus. Megkaptam, amiért keményen küzdöttem hónapokon át... Már az enyém, egészen az enyém, és ez teljesen megrészegít... Na, miért hagyta abba? Szorosabbra, még bírom, még nem fáj. (*felszisszen*)

Ms. Duffay: Azt hiszem, ez elég lesz, kisasszonyka.

Scarlett: Majd akkor elég, ha én mondom! Gyerünk, húzza már! (*felszisszen ismét*) Még! (*már alig kap levegőt*) Jó. (*leül a fésülködőasztalhoz*) Na, mire vár még? Jöjjön, nem azért hívtam ide fel, hogy csak nézzen ki a fejből! Tűzze fel a hajamat!

Ms. Duffay: Azt hiszem arra nem sikerült megtanítanom, hogyan kell tisztelettudóan beszélni az idősebbekkel.

Scarlett: Inkább foglalkozzon a maga dolgával és maradjon csöndbe! (*pirosítót ken az arcára, parfümmel fújja magát*)

Ms. Duffay: Na, legalább azt mondja meg, mi lesz ma, hogy így ki kell rittyentenie magát?

Scarlett: Majd megtudja időben. Most elmehet, hagyjon magamra.

Ms. Duffay: De...

Scarlett: Menjen már!!! (*Ms. Duffay kimegy*)
(*Scarlett feláll, elégedetten szemléli magát a tükörben*)

Scarlett: Megvagy, Cedric!

2. jelenet

Helyszín: A ház nappalija, Claire és Ms. Duffay beszélgetnek. Claire egy könyvvel a kezében.

Ms. Duffay: Kész bolondokháza ez a hely!

Claire (*nevetve*): Mi történt már megint, dadusom? Áldozata lettél Scarlett újabb robbanásának?

Ms. Duffay: Ebből a lányból hiányzik a tisztelet, én mondom. Pedig én mindent megtettem... Igaz, nem sikerülhet mindenki olyan tökéletesre, mint te, kicsim.

Claire: Ugyan, dadus! (*megöleli a dadát*) Mesélj, mi volt az oka az újabb kitörésnek?

Ms. Duffay: A legfurcsább az, hogy fogalmam sincs. Egyszerűen ki sem tudom találni! Annyira rejtélyes volt az egész. (*az arcához kap*) Lehet, hogy teherbe esett! Azért kellett olyan vékonyra fűzni! (*a feltevés hatására elsápad, bepánikol, félájultan rogyik le a kanapéra*)

Claire: Ne láss rémeket, dadus! Scarlettnek vannak hibái, de tisztességes lány!

Ms. Duffay: Még hogy tisztességes! Claire, angyalkám, te nem látsz a saját szemedtől! Megestem a kalapomat, hogyha az a lány, még... ki sem merem mondani... No, hát a macska rúgja meg... Az a lány rossz dolgokat csinál, bizony ám! Bár öreg vagyok én, de azért még jó megfigyelő! Az a mihaszna, léhűtő, Mr. Dashwood járkál állandóan ki-be a szobájából, nem éppen tisztességes időpontokban!

Claire: Lehet, hogy csak beszélgetnek...

Ms. Duffay: Persze! Testbeszéd, aranyom! Mr. Dashwood biztosan nem az eszéért jár Scarletthez, hiszen azt ugyan nem sűrűn csillogtatja meg a kis zsarnok! No, de még ilyen! Mit fog csinálni Mrs. Brightmore, ha kiderül, hogy nagymama lesz! Scarlett szedheti a sátorfáját, én mondom!

Claire: Dadus, dadus, mindent túlkombinálsz. Hidd el, nem történt semmi baj.

Ms. Duffay: Ártatlankám, látszik, hogy nem sokat tapasztaltál még! A fejemet teszem rá, hogy baba van a dologban! Mit kezdünk vele? Oda a család becsülete! Jaj, jaj, már téged se tudunk rendesen férjhez adni! Mi lesz így veled? Látod, hogy veled is mit tett? Vénlány lesz belőled, lelkem, pedig milyen szép kis virág vagy!

Claire: Daduskám, hogy szeretsz te drámázni! Ne félj, nem maradok a nyakatokon!

Ms. Duffay: Jaj, jaj... Ne aggódj, kincsem, mindent rendbe hozunk. Mr. Dashwood bizonyára elveszi Scarlettet, és talán akkor nem lepleződik le ez a mocskos viszony! Szegény gyermek! Ilyen szülők! Bár Mr. Dashwood igazán nem tehet róla... Scarlett ármánykodása ellen nincs ám gyógyszer! Dörzsölt kis vipera!

Claire: No, de dadus! Azért mégiscsak! Ne beszélj így róla!

Ms. Duffay: De hát én csak az igazat mondom! Azóta azon mesterkedik, hogy elcsábítsa Mr. Dashwoodot, hogy meglátta! És lám, meg is lett a gyümölcse! Jaj, jaj...

Claire: Azért Mr. Dashwoodot sem kell félteni, dadus!

Ms. Duffay: Miért? Szép szál fiú, csoda, ha kihasználja a lányokat? Addig tegye, míg nem várja otthon az asszonykája!

Claire: Mr. Dashwood arrogáns és beképzelt, ha ő lenne az utolsó férfi a világon, nekem ugyan akkor sem kéne! Még ha fizetnének se!

Ms. Duffay: Nono! Pedig jó fogás, hidd el nekem!

Claire: Felszínes, nagyravágyó, egy cseppet sem érdekes...

Ms. Duffay: Ilyen férfit bizony nem találsz tán az egész országban! Azt azért el kell ismerni, hogy szemrevaló, nemde bár?

Claire: Dadus, a külső nem minden. Egy jó beszélgetés felér egy szépen metszett arccal.

Ms. Duffay: Reménytelen romantikus vagy, Claire. A férfi nem lehet egyszerre szép és okos is.

Claire: Te pedig földhözragadt vagy, dadus!

Ms. Duffay: Pedig én neked szántam Mr. Dashwoodot... De Scarlett, Scarlett megint mindent tönkretesz! Már most érzem, hogy egy újabb kis zsarnok születik a családba... Jaj, Claire, bezzeg, ha te lennél a felesége! Gyönyörű gyermekeitek születnének, jó anyjuk lenne...

Claire (*nevet*): Tévedtem. A legkevésbé sem vagy földhözragadt. Nincs semmilyen baba, dadus! Csupán a te fantáziád szüleménye.

Ms. Duffay: Reménykedjünk, reménykedjünk... Szegény Mr. és Mrs. Brightmore... Ilyen széken a fejükre!

Mrs. Brightmore: Milyen széken, Ms. Duffay?

Ms. Duffay: Én... én... én csak...

Mrs. Brightmore: Nos?

Claire: Nyugodjon meg, anyám, dadus csak képzelődik, mint általában.

Mrs. Brightmore: Ne kelljen még egyszer megkérdeznem! Miről van szó pontosan?

Claire: Dadus szerint Scarlett terhes.

Ms. Duffay: Na, de Claire!

Mrs. Brightmore: Csakugyan? Mire alapozza ezt a feltevését?

Ms. Duffay: Én... én...

Mrs. Brightmore: Mindig csak ez a nyögdécselés, hagyja már abba! Ha nem tudja befejezni a mondatot, akkor üljön csendben és ne alkalmatlankodjon a buta teóriáival! Így is van épp elég gondom, ne fájdítsa a fejemet még jobban.

Ms. Duffay: Szeretne róla beszélni?

Mrs. Brightmore: Na persze, pont a legpletykásabb vénlánnyal fogom megbeszélni a gondjaimat!

Claire: Anyám, igazán lehetne egy kicsit kedvesebb is.

Mrs. Brightmore: Neked pedig igazán nem kellene beleszólnod abba, ami nem a te dolgod.

Claire: Mi a baj?

Mrs. Brightmore: Mi a baj? Hogy mi a bajom? Az, hogy egyik lányom sem képes férjhez menni! Scarlett mindenkit kikoszaraz, te pedig, kislányom, vársz a nagy, égbe törő szerelemre, a rózsaszín felhőre és a szárnyas szívecskékre! A te korodban nekem már meg volt Scarlett!

Claire (*felsóhajt*): Ne aggódj, anyám, elmegyek, ha annyira nagyon túl akarsz adni rajtunk.

Mrs. Brightmore: Könyörgök, ne legyél nevetséges! De talán, most majd sikerül nyélbe ütni a dolgot. Apád és Mr. Dashwood kettesben beszélgetnek. Megmondom őszintén, én lennék a legboldogabb, ha ez a férfi venné el valamelyik lányomat.

Claire: Mindenki úgy el van ájulva tőle! Még maga is, anyám, ne tagadja, látom, hogy elolvad, mikor Önre néz!

Mrs. Brightmore: Elég, Claire!

Claire: Bocsásson meg, anyám.

(*Mr. Brightmore és Cedric be, mindkettő helyet foglal*)

Mr. Brightmore (*ünnepélyesen*): Hölgyeim, hölgyeim, nagy nap ez a mai!

Ms. Duffay (*diadalmasan*): Én megmondtam! Megmondtam! Megmondtam, hogy baba van a dologban!

Mr. Brightmore: Ms. Duffay, csak nem arra szeretne kilyukadni, hogy a következő kilenc hónapban nem élvezhetjük szolgálatát?

Ms. Duffay: Micsoda?? Még hogy én! Én! Ugyan, már, kivel Mr. Brightmore?!

Mrs. Brightmore: Az ég szerelmére, nem vagyok kíváncsi a nevelő nemi életére! Térjük rá a lényegre!

Mr. Brightmore (*látszik rajta, hogy roppantul mulattatja a dolog*): Nos, addig nem tehetem, míg valaki hiányzik közülünk. Ms. Duffay, ha kérhetem, szólna Scarlettnek?

Mr. Dashwood: Azt hiszem, erre semmi szükség. (*a lépcsőre mutat, Scarlett színpadiasan, hatáskeltően tipeg le, gyönyörű*)

Mr. Brightmore: Íme, leereszkedik közénk London legszebb dívája. Mivel érdemeltük ezt ki, Scarlett?

(*Scarlett mosolyogva leül Claire mellé, szándékosan kerülőt tesz a kanapé felé vezető úton, mikor elhalad Cedric mellett, végigsimít kezével a vállán*)

Scarlett: Úgy hallottam, nagy bejelentésre készül, apám. Nem maradhatok le semmiféle cirkuszról.

Cedric: Cirkusz! Milyen találó kifejezés, Scarlett! Az lesz, de nagyobb, mint amit a világ valaha is látott, higgyen nekem.

Scarlett: Ó, ebben én is biztos vagyok.

Mrs. Brightmore: Közölné velünk valaki, hogy miért vagyunk itt?

Mr. Brightmore: Nos, Mr. Dashwood ma egy különös kéréssel keresett fel, ami igazán meglepett. Nem a kérés maga, hanem a tárgya... Nem, nem ez a jó szó... Á, megvan! A személye. Sokáig tűnődtem azon, hogy helyes-e, ha engedek a kérésnek, hiszen erről még sosem beszéltem veletek.

Mrs. Brightmore: Ne húzza az időt, az Istenért, nyögje már ki! Scarlett, jól vagy? Nem túl szoros az a fűző? Mindjárt elájulsz!

Scarlett: Remekül érzem magam, köszönöm.

Mr. Brightmore: Mr. Dashwood ma azzal a kéréssel kopogtatott be hozzám, hogy adjam neki egyik legféltettebben őrzött kincsemet. Egyszerre öntött el boldogság, szomorúság és kételkedés. Vajon jó helyen lesz-e nála a kincsem? Vigyázni fog-e rá, vagy szépen lassan összeroppantja?

Mrs. Brightmore: Szándékosan húzza az időt?

Mr. Brightmore: Igen, kedvesem, igen. Nem is tudja, milyen elképesztően jó érzés nézni az izgalomtól és idegességtől megfeszült arcokat. Szemmel láthatólag Mr. Dashwood is igen jól mulat rajtatok. No, de akkor most már térjünk a tárgyra. Mr. Dashwood megkérte az egyik lányom kezét, s én odaadtam neki. Gratulálok, (*Scarlett közelebb húzódik Cedrichez, már állna fel*) Claire!

(Scarlett döbbenten visszahanyatlik, Claire rémulten felpattan)

Ms. Duffay *(tapsikol)*: De hát ez csodálatos! Pont, ahogy elképzeltem! Milyen szép kis unokáik lesznek, Mr. és Mrs. Brightmore!

Mrs. Brightmore: Mi ütött beléd, Claire? Ülj már le!

(Claire nem mozdul, zavartan néz körbe)

Scarlett *(keményen)*: És Ön, Mr. Dashwood, Ön nem szól semmit?

Cedric: Mit mondhatnék még, drága Scarlett? Vagy máris hívhatom sógornőmnek?

Scarlett *(sziszegve)*: Ne merészed!

Mrs. Brightmore: Scarlett, fékezd magad!

Mr. Brightmore: No, Claire, most már nem kell titkolóznotok! Nyugodtan menj oda kedvesedhez!

(Claire nem mozdul, majd tétován odafordul Cedrichez, aki feláll, odalép a lányhoz, kezét akar neki csókolni, de az elájul)

Ms. Duffay: Claire! *(ő és Mrs. Brightmore felkaparják a földről)*

Scarlett *(már rendbe szedte magát, nyugodtnak tűnik, felhorkan)*: Mintha kicsit felzaklatta volna a dolog.

Mr. Brightmore: Pedig nem volt olyan nagy meglepetés.

Scarlett: Ó, dehogynem, apám, dehogynem.

Mr. Brightmore: Ugyan! Hiszen Mr. Dashwood már régóta jár ide, bár, meg kell mondjam, mindig is azt hittem, hogy hozzád, Scarlett.

Scarlett: Ezzel nincs egyedül.

Mrs. Brightmore *(Ms. Duffay-hez)*: Ne jajveszékéljen már, hanem hozzon hideg vizet, repülő sőt, vagy amit ilyenkor kell! *(Ms. Duffay jajgatva kiszalad)*

Sajnálom, Mr. Dashwood, bizonyára nem gondolta, hogy ilyen mélyek a szándékai vele, de biztosíthatom arról, hogy mihelyst rendbe hozzuk, már szívélyesen fogadja.

Scarlett: Tudja, anyám, senki sem gondolta, hogy ilyen mélyek a szándékai.

Mrs. Brightmore: Scarlett, ne legyél már ilyen utálatos!

Scarlett: A világért sem lennék az. Inkább menjenek, bizonyára sok megbeszélni valójuk akad az esküvővel kapcsolatban, majd én ápolom Claire-t. Jó kezekben lesz.

Cedric *(gyanakvóan)*: Én inkább maradnék.

Scarlett: Nyugodjon meg, Mr. Dashwood, minden rendben lesz. Elhiszem, hogy majd' szétfeszíti az aggodalom szerelme állapotát látva, de a nővére vagyok, bízzon bennem, mindent elintézek.

Cedric: Pont ettől tartok.

Mr. Brightmore: Scarlettnek igaza van, rengeteg dolgot kell még tisztába tennünk. Jöjjön, Cedric, jöjjön. *(Kimennek, bár Cedric tétovázik egy kicsit)*

Ms. Duffay *(kezében hoz egy vizes rongyot)*: Itt vagyok, már, itt vagyok!

(Scarlett kiveszi a kezéből, majd elkezd törölgetni vele Claire arcát)

Scarlett: Köszönöm, elmehet.

Ms. Duffay: No, nehogy már! Itt maradok az angyalkám mellett!

Scarlett: Azt mondtam, menjen innen!

Ms. Duffay: Azt már nem! Szegénykémnek szüksége van rám!

Scarlett: Ha azt akarja, hogy holnap is legyen fedél a feje fölött, akkor takarodjon!

Ms. Duffay: De... de...

Scarlett: Takarodjon! *(Ms. Duffay elporoszkál)*

Scarlett *(baljósló hangon ébresztgeti Claire-t):* Kelj fel, kicsi húgocskám, kelj fel! Beszélgetnem kell veled. Ó, ha tudnád, hogy most meg tudnák fojtani a saját két kezemmel... De nem teszem, mert sokkal nagyobb büntetés lesz neked együtt élned azzal az átkozott Cedrickel.

(Claire ébredszik, felnyög)

Scarlett: Jó reggelt, húgocskám! Hogy érzed magad?

Claire: Jól vagyok... Azt hiszem. *(felül)*

Scarlett: Remek! Nos, akkor kezdhethetjük is. Mióta vagy együtt vele?

Claire: Tessék?

Scarlett: Sejtettem. Kell neked?

Claire: Nem értelek.

Scarlett: Akarod Cedricet?

Claire: Akarnom kell.

Scarlett: *(lassan, kimérten beszél, s közben körbejárja a kanapét, amin a húga féláljultan fekszik)* Tudtam, hogy romantikus kis lelkecskéd nem vágja hanyatt magát Cedric láttán. Ugye tudod, hogy most bármit meg tudnék tenni veled? Gyenge vagy, zavart, és nem tudsz ellenkezni.

Claire: Scarlett, hagyd abba kérlek, félek tőled!

Scarlett: *(egészen halkan, fojtogató hangon)* Azt nagyon jól teszed, húgocskám! Gyűlöllek. Gyűlölöm minden egyes porcikádat. Talán legszívesebben meg is ölnélek.

Claire: Scarlett! *(sírva)* Hogy mondhatasz ilyet?

Scarlett: Ne aggódj, nem bántalak. Bánt majd téged eléggé Cedric. És én nevetni fogok, nevetek majd rajtad, Claire. Mert elvettél tőlem mindent!

Claire: Én nem csináltam semmit!

Scarlett: Nem? Tudod, egyetlen pillanat alatt elérted azt, hogy semmi ne maradjon bennem, csak színtiszta gyűlölet.

Claire: Én... *(egyre gyorsabban kapkodja a levegőt, majdnem elájul újra)*

Ms. Duffay *(berohan):* Tudtam! Tudtam! Hagyja már békén, maga gonosz kis bestia!

Scarlett: Hallgatózott?

Ms. Duffay (*büszkén*): Természetesen!

Scarlett: Ugye tudja, hogy ezért kirúgathatnám?

Ms. Duffay: Úgyse fog, kisasszony, túl sokat tud a vén, öreg Duffay!

Scarlett: Könnyen el lehet hallgattatni a vén, öreg Duffayt...

Ms. Duffay: Most már engem is fenyeget? Nem elég, hogy erre a szegény teremtésre a frászt hozza? Mit tehet ő róla, hogy jobban kell Mr. Dashwoodnak, mint maga? Talán, ha nem olyan rosszlelkű, gonosz, könnyűvérű...

Scarlett: Vigyázzon a szájára, Duffay!

Ms. Duffay (*inába száll a bátorság*): Jól van, jól van, csak úgy felizgatott a helyzet. Bocsásson meg kisasszonyka, menjen fel, majd én rendbe szedem Claire-t.

Scarlett: Ostoba! Féltőlem, igaz?

Ms. Duffay: Csak az ördög merne nem félni, kisasszony!

Scarlett (*nevet*): Tudja, ez volt a legszebb bókja mindközül, Duffay. Higgye el, egy nap még az ördög is fejet hajt! (*kimegy*)

Ms. Duffay: És nem is olyan soká lesz az a nap, attól tartok.

Claire: Jaj, dadus, nézd meg mit tettem!

Ms. Duffay: Miről beszélsz, angyalkám?

Claire: Mivé lett Scarlett! El kellett volna utasítanom, dadus, nemet kellett volna mondanom! A saját nővérem ellenem fordult, pedig én úgy szeretem!

Ms. Duffay: Sosem értettem, hogy tudod szeretni ezt a pokoli teremtest!

Claire: Ne beszélj így róla! Csak szereti Cedricet és én elvettem tőle akaratomon kívül! Én tehetek mindenről!

Ms. Duffay: Tudod, van a jólelkűségnek egy szintje, ami egyenlő az együgyűséggel.

Claire: Hozzámegyek, dadus. Nem okozhatok csalódást a szüleimnek.

Ms. Duffay: Azt a kis boszorkányt meg...

Claire: Mondtam már, hogy ne bántsod Scarlettet!

Ms. Duffay: De attól félek, ő fog bántani téged.

Claire: (*mint aki magát is győzködni próbálja*) Nem tenné. Nem komolyan. (*Bejön Mrs. Brightmore és Cedric*)

Mrs. Brightmore: Jaj, Duffay, még mindig itt alkalmatlankodik? Hagyja, hadd beszéljenek a fiatalok! Bizonyára alig várják, már, hogy kettesben legyenek. (*Ms. Duffay tétovázik, de végül kimegy Mrs. Brightmore-ral.*)

Cedric: Igencsak meglepte a helyzet, ahogy látom, Miss Brightmore.

Claire: Álmomban sem gondoltam volna, hogy bármiféle gyengéd érzelmet táplál irántam, Mr. Dashwood.

Cedric: Mert nem is.

Claire: De hát akkor miért?

Cedric: Pusztán logikai lépés, férfi dolog, ne is törődjön vele kedvesem. Önnek semmi más dolga nem lesz, mint boldognak lenni és boldoggá tenni engem.

Claire: De hogyan tudnám boldoggá tenni, ha nem is ismerem?

Cedric: Kérdezze a tapasztalt nővérét, ő tudna egy két bölcs dolgot mondani e téren.

Claire: Mire akar kilyukadni? *(hirtelen megvilágosodik)* Oh...

Cedric *(közelebb húzódik Claire-hez, átöleli a derekát):* Szeretne tőlem is leckéket venni, hogy a nászéjszakán már profin menjen a dolog?

Claire: *(eltolja magától)* Mr. Dashwood, maga minden szempontból undorító.

Cedric *(nevet):* Jó ezt hallani. De nem halogathatja már sokáig a dolgot, drágám. Úgy látom, ami a bókokat illeti, nem is különbözik annyira a nővérétől. Erről jut eszembe, én még azért gyakorlok egy kicsit azelőtt a bizonyos éjszaka előtt. Ha megbocsát *(kezet csókol, majd felmegy a lépcsőn. Claire összekuporodva sír a kanapén)*

3. jelenet

Helyszín: Scarlett szobája. Scarlett dühöng, csapkod, hisztizik, dobálja a cuccait, majd bejön Cedric.

Scarlett *(felcsattan):* Nem hallott még arról, hogy illik kopogni?!

Cedric: Bocsánatáért esedezem! Bizonyára azzal dühíthettem fel ennyire, mert megfélemeztem a jó modorról, s nem kopogtam. Kiengesztelhetném valamivel?

Scarlett: Ne játssza már az esztét!

Cedric: Megjegyzem, volt idő, mikor kopognom sem kellett.

Scarlett: Megjegyzem, volt idő, mikor nem hánytam magától!

Cedric: Csakugyan felfordul tőlem a gyomra?

Scarlett: Csalt, hazudott, kihasználta. Az, hogy felfordul magától a gyomrom, igen enyhe kifejezés arra, amit érzek.

Cedric: Mit érez, Scarlett? Meg tudna ölni?

Scarlett: Legszívesebben kikaparnám a szemeit!

Cedric: Mondtam már, milyen bájos, mikor fenyegetőzik?

Scarlett *(hózzávág valamit):* És most mennyire vagyok bájos? *(egyre közeledik Cedrichez és minden egyes lépésnél hózzávág valamit, majd nekiesik a férfinak. Cedric hátrahököl, egy pillanatig nem tér magához, majd kicsavarja a lány kezét és lefogja.)*

Cedric: Igen, még így is roppantul izgató.

Scarlett (*leköpi a férfit*): Miért? Miért kell ő?! Semmi élet nincs benne, semmi, amire valaha is vágyott! Semmit nem tud Önnek adni, érti?! Ő maga a semmi!

Cedric: A szívemet melengeti ekkora testvéri szeretet. De ha mindenképpen tudni szeretné, hogy miért őt veszem el, és nem tüzes kis nővérét, hát nem tagadom meg a választ. Tudja, Scarlett, sosem volt még ilyen vérmezsékletű nővel dolgom, mint maga. Éppen ma reggel világított rá a dolog lényegére: Ön pontosan olyan, mint én. Látja? Nem tudnánk egymás mellett élni. Nekem otthonra egy nyugodt, tisztességes nő kell, aki becsületes, gondot visel rám, a házra, megteszi azt, amit kérek tőle. Egyszóval, nekem egy személytelen nő kell, aki képes hozzám és igényeimhez idomulni. Hogy az Ön szavaival is éljek, nekem egy semmi kell, akit formálhatok, és Claire a tökéletes semmi. Érti már? Van az az idő, amikor az embernek már nem a szenvedélyeit, rögeszméit, hanem csupán a szükségleteit kell kielégítenie. Ha valaha is együtt kellene élnünk, több bomba robbanna az otthonunkban, mint a csatatérben. Gyönyörű pár lennénk, kétségtelen, de az Ön tüzes és vad természete megtiltaná az engedelmességet és kizárná a nyugalmat, szépen lassan megölnénk egymást. Édes halál lenne, nem tagadom. De mégiscsak halál. Elfogadja-e ezek után a döntésemet? Elfogadja-e, hogy részemről ez volt az ésszerű? Maga okos nő, Scarlett, láthatja, hogy igazam van.

Scarlett: Ha mindvégig így gondolta, akkor miért kopogtatott éjszakánként az én szobám ablakán?

Cedric: Azt hittem, erre magától is rájön. Ön miért nyitotta ki azt az ablakot? Nem volt jó szórakozás, édes időtöltés?

Scarlett: Ó, szóval csak édes időtöltés volt? Könnyedén levezette a feszültséget? Ennyi volt csupán? Semmit nem érzett, csak szórakozott? Kevésbé ért a nők nyelvén, mint hiszi, Cedric! Azt kellett volna mondania, hogy a szülei kényszerítették, vagy bármi egyéb kegyes hazugság is megtette volna. De nem, Önnek muszáj kegyetlenül őszintének lennie. Legyek én is az? Hogy nekem mi volt az egész? Azt bizonyára nagyon jól tudja. Nem csak hóbort, nem csak játék. De én nem láttam tisztán. S most mit gondolok? Azt, hogy bárcsak már akkor leköptem volna, mikor először belépett ezen az ajtón! Tudja mit? Nem is kívánhatok rosszabbat annál, mint hogy elveszi Claire-t! Igazán megérdemli azt az életet, amit kap tőle! Gratulálok, ezennel megteremtette a saját földi poklát! Igazán tehetséges!

Cedric: Miket beszél? Csak nem hiszi, hogy ezután magamban tartom a feszültséget? Nem, egyáltalán nem kívánok megválni az úgynevezett hóbortos életmódomtól. Csupán ráragok egy tisztos fátylat, ha úgy tetszik.

Scarlett: Meg sem kéne lepődnöm. Szeretőkét fog tartani?

Cedric: Igen, valóban ez a tervem, legalábbis egy ideig biztosan. Lehet, hogy csak addig tart az egész, amíg Claire meg nem tanulja megfelelően kezelni a

helyzetet. Kétlem, hogy egyelőre olyan szintű tudással rendelkezne, mint a nővére. (*Hátulról átkarolja Scarlettet és elkezd csókolgatni a nyakát.*)

Scarlett: Miért mond nekem ilyeneket? Miért nem hagy békén? Eléggé megkínzott már nem gondolja?

Cedric: Magának kínzás, nekem gyönyör.

Scarlett: Örülök, hogy legalább maga jól szórakozik.

Cedric: Kitűnően, kedvesem, kitűnően. Erre vártam egész nap. Hogy lássam, miként változik vadmacskává.

Scarlett: Minden igényét kielégítette a műsor?

Cedric: Ó, korántsem.

Scarlett (*szarkasztikusan*): Mit parancsol még?

Cedric (*átkarolja a lányt, felhúzza a szoknyáját*): Azt hiszem, nem kell magyaráznom. (*Scarlett pofon vágja, majd ellöki magától.*)

Scarlett: Nagyon téved, ha azt, hiszi, hogy ezek után is folytathatja a játékait! Nem, azt már, nem!

Cedric: Mi hasznunk abból, drága Scarlett, ha megvonjuk magunkat egymástól? Hiszen mindketten tudjuk, mi kell a másiknak. Miért nem kezeljük ezt egyfajta szükségként?

Scarlett: Ó, most már én is kellek? Milyen kis mohó, Cedric! Egy fáról két virágot is leszakít?

Cedric: Ebben reménykedem.

Scarlett: És miért mennék én bele ebbe a dologba, azok után, amit tett?

Cedric: Mert bármennyire is akarja, nem tudja távol tartani magát tőlem, kedvesem. Akármennyire erősen is küzd, én minden egyes mosolyában, szempillantásában, mozdulatában ott leszek, és nem megyek onnan, amíg meg nem adja magát.

Scarlett: Most is csak a saját hiúságát legyezgeti, Cedric. Egyetlenegy másodperc alatt elérhetem, hogy én üldözsem Önt. Elég egy kis idő, és Ön fog könyörögni nekem. Ne bízson annyira saját feledhetetlenségében!

Cedric: És mit szólna, ha meggondolnám magam? Ha azt mondanám, Önt viszem az oltár elé?

Scarlett: Bizonyára nevetnék. Kegyetlenül. A szemébe.

Cedric: Mi történt? Már nem akar Mrs. Dashwood lenni?

Scarlett: Tekintve, hogy milyen szerepet szán feleségének, még meg is kéne köszönnöm, hogy így eldobott és semmibe vett. Csak szívességet tett velem, hálával tartozom.

Cedric: Ugyan, Scarlett, maga nem ilyen. Tudom, hogy forral valamit, és elégtételt akar. A szavak mögött most is fúti a düh.

Scarlett: Nem ismer még engem, Cedric. Bár azt hiszi, hogy megnyugszom, s a tenyeréből fogok enni, elfelejtek mindent. Nem, ennél sokkal több arca van egy

nőnek. Lehetek kígyó, aki puhán, hangtalanul tekeredik az élete köré, s roppantja össze azt egyetlen mozdulattal. Lehetek álarcos tündér, aki mindent elfelejt, s némán nézi, hogy dől romba látszólag magától minden. Lehetek maga az ördög, aki mindent feléget. Vagy akár ki is szállhatok, elmehetek.

Cedric: Mindketten tudjuk, melyiket fogja tenni.

Scarlett: Igen? Kíváncsian várom az újabb teóriáját!

Cedric: Mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy tönkre tegyen. Lehet, hogy kígyóként, de sokkal valószínűbb, hogy nyílt arccal. Nem tud néma lenni, s nem tud elmenni, mert még mindig, mindennek ellenére is kellek Önnek, Scarlett.

Scarlett: És ez fordítva talán nem igaz? Ön nem vágyik rám? *(közeledik a férjéhez, bújik hozzá)* Nem akar még most is? Nem kívánja azt, hogy bárcsak abba hagynám a beszédet és levennem a ruháimat? Kérem, segítsen nekem. *(a férfi kezét a fűzőjéhez vezeti)* Már órák óta alig kapok levegőt. Mentsen meg! *(Cedric lefejt a fűzőt, Scarlett elkezd gombolni a férfi ingjét)* Köszönöm! Szeretné, hogy megháláljam? Számtalan módszert ismerek a köszönet kifejezésére, azt hiszem egyik-másik igencsak az ínyére való. *(Az ágyra löki a férfit, ő pedig lefejt magáról a szoknyát)*

Cedric: Megmondtam, Scarlett! Az enyém, még mindig.

Scarlett *(elmosolyodik):* Ó, igen, maga megmondta, Cedric. *(kivesz a szekrényéből egy kendőt, beszéd közben odamegy a férjéhez, megcsókolja, s közben az ágyhoz köti a kezét)* Én már nem tudom meglepni Önt, túlságosan is jól ismer, nem tagadhatom. És tudja, mit? Ez tetszik nekem. *(Rámászik a férjira, ráül)* Öleljen meg, Cedric! *(a férfi mozdulna, de most veszi észre, hogy meg van kötve)*

Cedric: Mi a... ?

Scarlett: Kinek volt igaza? Talán mégsem vagyok nyitott könyv, nem gondolja?

Cedric: Mit akar csinálni velem?

Scarlett: Megijedt?

Cedric: Nem, nem igazán. Kétlem, hogy lennének további terveik. *(erejével szétrántja/ szakítja a kendőt, hirtelen felül, ledönti Scarlett-et az ágyra, majd lefogja.)* Főleg ezek után.

Scarlett *(próbál kiszabadulni):* Engedjen már el!

Cedric: Fordítva nem is olyan izgalmas a helyzet, ugye? Legalábbis Önnek biztosan nem. Ami viszont engem illet...

Scarlett: Engedjen el, vagy sikítok!

Cedric: Csalódtam magában, Scarlett. Nem vártam volna ilyen gyerekes lépést. *(szünetet tart, végignézi a lányon)* De ha már itt tartunk... *(lehajol, megcsókolja, de Scarlett az ajkába harap, mire felugrik)* A francba!

Scarlett *(ő is feláll):* Nem illik így beszélni egy úrinő előtt, Mr. Dashwood.

Cedric: Ugyan! Nézzen már magára!

Scarlett: Tűnjön innen!

Cedric: Mi baja van már megint?

Scarlett: Kifelé! Nem tűröm tovább! Ne sértessen, ne játssza a szépfiút!

Cedric: Tudom, hogy azt akarja, hogy maradjak, és bocsánatot kérjek, térdén állva szerelmet valljak! Ez lebegett mindig is a szeme előtt, miközben azt hitte, sikerül behálóznia! De jól figyeljen, Scarlett! Ez az a pillanat, ami sohasem fog eljönni! Tüzes vassal kínozzanak inkább, mintsem ezt megtegyem!

Scarlett (*higgadtan*): Köszönöm szépen őszinteségét. Ez esetben ismét meg kell kérjem, hogy távozzon. (*Kinyitja az ajtót*)

Cedric (*kifelé megy*): Egyszer még megöljük egymás, Scarlett.

Scarlett: Alig várom.

Cedric (*kimegy, megérinti a lány arcát, mire az újra leköpi*): Átkozott bestia!

Scarlett: Köszönöm a szép bókot, Mr. Dashwood. (*rácsapja a férfire az ajtót, majd lerogy az ágyra; halk kopogás az ajtón, majd félénken bejön Claire; Scarlett a húga elé omlik, sír*) Claire! Claire! Bocsáss meg nekem, kérlek! (*Claire gyengéden fölemeli a nővérét, leülnek az ágyra, letörli könnyeit*)

Claire: Csitt, ne sírj, ne sír!

Scarlett: Sajnálom, elborultam, megőrültem, nem tudom, mi lett velem akkor. Bocsáss meg!

Claire: Egy pillanatig sem haragudtam. Tudtam, hogy nem bántasz. Tudtam, hogy Cedric tehet mindenről. Láttam, hogy kijött tőled, és most te össze vagy törve. Ígérem, nem engedem, hogy bántson.

Scarlett: Ó, Claire...

Claire: Ne beszélj most, semmi baj. Szeretlek és megvédelek tőle.

4. jelenet

Helyszín: nappali, a vendégek sorban érkeznek a fogadásra, mindenki sűrög-forog, izgatott.

Mr. Brightmore: Roger! De jó, hogy itt vagy, régen láttalak! Meg kell mondjam, nem fogytál semmit.

Mr. Picot: Drága barátom! Köszönöm a bókot, féltve őrzöm tökéletes alakom.

Mrs. Picot: Már hogy fogyott volna, mikor négy-öt nő is eteti?

Mr. Brightmore: Csak nem szeretőt tartasz, te vén kujon?

Mr. Picot: Az kéne nekem még! Ötven évesen már nem bírja úgy a megerőltetést a férfi, hogy ereje legyen négy-öt nőt is az ágyába bókolni! No meg aztán, elég nekem ez az egyetlen, hogy félrebeszéljen!

Mrs. Picot: Mindjárt úgy félrebeszélek én neked, hogy nemhogy négy-öt nővel nem bírsz el, de még ezt az egyet se!

Mr. Brightmore: Mindig öröm ilyen békés családot látni.

Mr. Picot: Látnád otthon! Olyan, mint a mesékben.

Mrs. Picot: Most meg már hízelegne!

Mr. Brightmore: Bizonyára, Ön olyan, mint egy tündér.

Mr. Picot: Hajaj! Én arra gondoltam, hogy a hétfejű sárkány hozzá képest szelíd kiscica.

Mrs. Picot: Adok én neked, csak éadjunk haza! Vendégségbe nem illik verni az embert, akármennyire is kívánja a bőre.

Mr. Brightmore: Na, barátom, akkor élvezd ki a hátralévő pár napot!

(Mr. Brightmore nyakába ugrik egy tizenhat-hét éves csinos, cserfes lány)

Adele: Bácsikám! *(megpusztilgatja Mr. Brightmore-t)* Látja, milyen szép nagyra nőttek? *(körbeforog, illegeti magát)*

Mr. Picot: Igencsak, csinos lányka, kedvesem!

Mr. Brightmore: Legyen könyörületes, Adélka, ne törje össze sok férfi szívét.

Adele: Ugyan, Bácsi! Komoly szándékkal jöttem én ide, nem csak úgy szórakozásból! Tudja, anyám folyton noszogat, hogy találjam már ki, mi lesz énbelsőm! Hát, éppen most keresek valamiféle célt az életemnek.

Mr. Picot: Egy ilyen tüneményes kishölgynek, nem lehet más dolga a világon, minthogy selyempárnán üljék, s válogasson a hódolói közül.

Mrs. Picot: No de, Roger! Ezt már azért mégsem túrhetem! A nagyapja lehetnél, te... te... szex kazán! Ó, ugyan! Félrebeszélek! Elmúltak már a szép idők! Hát, ámítsd csak ezt a kislányt, majd keresek én mást, aki fűt! *(peckesen elvonul)*

Adele: Jól beszél, Mr. Picot! Férj kell ide! Meg is van az élelcél! Csupán egy jó férjet kerítek, s annak csettintgetek! Így ni! *(csettint egyet)* De jaj, nem értek én a férfiak nyelvén... Nem tudok mást, csak illegni-billegni, mosolyogni és hajjat dobálni. De ha meg kell szólalni!

Mr. Brightmore: Kétlem, hogy gond lenne a beszélőkéjével.

Adele: De nem akarnak ám a férfiak locsogni! Sejtelmesnek kell lenni, és titkolózni, nem össze-vissza beszélni!

Mr. Brightmore: No, ha erről kell tanács, kérdezd csak meg Scarlettet, ő érti a dolgát, ha férfiakról van szó.

Adele: Bácsikám, Ön egy igazi zseni! *(puszit nyom az arcára és elszalad)*

Mr. Picot: Csacska egy kislány! Igazán vidám, tetszik a habitusa. Ó, ha csak 20 évvel lennék fiatalabb!

Mr. Brightmore: Jó lesz, az harmincnek is, öregem!

Mr. Picot: Olyan leszel, mint az asszony! Az is számolgatja az őszhajszálatokat a fejemen.

Mr. Brightmore: Na, annak ugyan gyorsan a végére ér, tekintve, hogy alig maradt mit számolni! (*beszélgetés közben elvesznek a tömegben*)

Mrs. Picot: Jaj, drágám, ez a Claire milyen vékony! Hogy fog így fiúkat szülni?

Mrs. Brightmore (*hidegen*): Valószínűleg úgy, mint más.

Mrs. Picot: De hát elfújja a szél! Biz' Isten, ha elküldené hozzám egy hónapra, én olyan gömbölyűvé hizlalnám, hogy öröm lenne ránézni!

Mrs. Brightmore: Meglehet. Minden fiatal lány álma, hogy guruljon. Egyesekre pedig ráférne egy szájszár.

Mrs. Picot: Ne is mondja! Találkoztam a nevelőjünkkel, hát annak be nem állt a szája! Nincs is rosszabb annál, mikor valaki nem veszi észre, hogy teljesen felesleges. Sajnálom az olyan embereket, akik ezzel mutatják fel szegénységü bizonyítványukat. De hát hogy mondja meg nekik az ember, hogy fogják be a szájukat? Hiszen csak nem lehetünk modortalanok!

Mrs. Brightmore: Igen, gyakran nem veszik észre magukat.

Mrs. Picot (*bószén bólogat*): Igen, igen. De mi igazán szerencsésnek érezhetjük magunkat, hogy megtaláltuk egymást és nem kell üres fecsegést hallgatunk.

Mrs. Brightmore: Repesek az örömtől.

Mrs. Picot: Én is felettebb boldog vagyok, kedvesem. Mi, művelt úrinők, tartsunk össze!

Mrs. Brightmore: Tartsunk.

Mrs. Picot: Nagyon szűkszavú, kedvesem! Biztosan roppant ideges az esküvői hercehurca miatt. Ilyenkor igazán örülök neki, hogy nincs gyerek a háznál! Sok gond van velük, láttam ám egyet s mást, elég volt nekem az előző házasságomból az az egy fiú. No, az tökéletesen sikerült, nem kockáztathattunk, hogy a többinek már csak a silány tulajdonságok maradtak. Persze Roger régebben állandóan erőltette ezt a gyerek dolgot, de hát kinek van kedve ahhoz a sok nyűghöz? Mire ráálltam volna a dologra, már ő nem tudott tenni semmit az ügy érdekében.

Mrs. Brightmore: Azt hiszem, ez túl sok információ volt.

Mrs. Picot: No, ne szemérmeskedjen, nőből vagyunk, nem tagadhatjuk! Egy nőnek meg kell a gyengéd gondoskodás, a szerető karok, a gyengéd csókok, a finom kis bókók! Haj, de rég volt már, hogy egy kedves szót küldtünk egymás felé! Maximum a tányérok repkednek, de azok egyre sűrűbben. Állandóan flörtöl! Azt hiszi, hogy még kell valakinek, s engem próbál féltékennyé tenni. Most is kikezdett azzal a buta kis fruskával!

Mrs. Brightmore: Igazán érdekes.

Mrs. Picot: Ugye? De én aztán nem hagyom magam! Most én is beszálok a játékba! Úgy elcsábítok valami fiatal kis fickót, hogy Roger csak úgy leshet! Művelt, telt nő vagyok, ki tudna nekem ellenállni?

Mrs. Brightmore: Bizonyára senki.

Mrs. Picot: Én is pont erre gondoltam! Nem tudna tanácsolni valakit? Olyan jól ismer itt mindenkit, biztosan meg tudja mondani, melyik a jó fogás.

Mrs. Brightmore (*meglátja Scarlettet*): Scarlett, gyere ide! (*A lány készségesen odamegy, mosolyog, mintha minden rendben lenne vele*) Mrs. Picot arra kíváncsi, melyik férfi iránt érdemes nyitottnak lennie. Légy szíves, mutasd be valakinek. Nekem sajnos ideje mennem, a többi vendéget is üdvözölnöm kell. De remélem, tudja, Nora, hogy az Ön társaságát semmi nem múlhatja felül?

Mrs. Picot: Köszönöm, kedvesem, köszönöm, maga is igazán jó beszélgetőpartner. Remélem lesz még alkalmunk egy ilyen jó kis csevejre!

Mrs. Brightmore: Ebben reménykedem én is. (*megkönnyebbülve távozik*)

Mrs. Picot: Scarlett, hogy te milyen gyönyörű vagy ma! Bár nem hiszem, hogy nem esz meg a féltékenység látva, hogy a húgod hamarabb viseli a menyasszonyi fátylat!

Scarlett: Örülök, hogy Claire párra talált.

Mrs. Picot: Ezt te sem gondold komolyan! Nekem megsúghatod, mit érzel, én nem mondom el senkinek, hiszen ismeresz!

Scarlett: Igen, pont ez a baj, drága nénikém.

Mrs. Picot: Tessék? Azt akarod mondani, hogy pletykafészek vagyok? Kikérem magamnak!

Scarlett: Még csak célozni se mernék ekkora bődületes hazugságra!

Adele (*lehuppan Scarlett mellé, vidáman csicseregni kezd*): Scarlett! De jó, hogy megtaláltalak! Már egy órája kereslek, de most megvagy! Tudod, új életcélt tűztem ki magamnak!

Scarlett: Micsoda meglepetés!

Adele: Tudod, Scarlett, férjhez megyek!

Scarlett: Ki a szerencsés?

Mrs. Picot (*felhorkan*): Mondd meg nekem is a nevét, mert ha van ilyen balfácán a világon, akkor azt nekem is látnom kell.

Adele: Hékás! Maga meg miért beszél így velem! Nem én tehetek róla, hogy már nem udvarolnak magának a férfiak! Nem miattam lett kancsal, és nem miattam folyik le a kanapéról!

Claire (*közbevág*) Adele! Nem illik így beszélni, pláne nem az idősebbekkel!

Adele: De hát ez a banya kezdte a sértegetést!

Mrs. Picot: Banya! Majd adok én neked akkora banyát, hogy nem állsz meg azon az x lábaidon!

Claire: Nyugodjon meg, nénikém, kérem! Nem szeretnék veszekedést, inkább jöjjön, azt hallottam udvarlót keres. Majd bemutatom valakinek.

Mrs. Picot: Köszönöm. Remélem a hátralévő időben sokat tanul majd tőled ez a pimasz kis...

Claire: Kérem, ne fejezze be a mondatot. (*belekarol Mrs. Picot-ba*) Inkább meséljen, mi az oka annak, hogy nem elégszik meg egyetlen férfival.

Mrs. Picot: Ó, hát az úgy kezdődött, drágám... (*távolodnak, elmennek*)

Adele: Ez egy boszorkány! Szegény férjét úgy sajnálom! Igazán nem lehet könnyű elviselni.

Scarlett: Vannak ezzel még így más lányok is.

Adele: Na, Scarlett, figyelj rám! Nekem egy olyan férfi kell, aki pénzes! Az se baj, ha egy kicsit öreg, legalább szenilis, és könnyebb lesz ugráltatni.

Scarlett: Nézd meg, Mr. Picot-t! Annyi pénze van, hogy megvehetné egész Londont!

Adele: De hát ő nő!

Scarlett (*legyint*): Múló állapot.

Adele: Igazán azt gondolod, hogy meg tudnám szerezni?

Scarlett: Persze! Egyfolytában téged néz, mióta megjöttél!

Adele: Ó, Scarlett, ez olyan rossz dolog!

Scarlett: Pontosan.

Adele: Annyira izgulok! Mit csináljak?

Scarlett: Has behúz, mell és fenék ki.

Adele (*feláll, megmutatja*): Így?

Scarlett: Ó, így tökéletes.

Adele: De mit mondjak neki?

Scarlett: Csak add önmagadat!

Adele: De azzal el fogom ijeszteni!

Scarlett: Akkor ne a szád beszéljen olyan sokat, hanem a tested.

Adele: A testem? A testem... Te egy zseni vagy Scarlett!

Scarlett: Igen, mondták már.

Adele: Odamegyek! (*kihúzza magát, mellét, fenekét, kitolja, eltipeg. Scarlett fáradtan, nagyot sóhajtva dől hátra a kanapén*)

Cedric: Úgy látom, nagyon kifárasztotta a sok megjátszás.

Scarlett: (*feszesen kihúzza magát*) Igazán nem értem, miről beszél, Mr. Dashwood.

Cedric: Túlságosan nyugodtnak tűnik. Veszélyesen nyugodnak.

Scarlett: Nem tudom, miért esik olyan jól Önnek, ha mindent belemagyarázhat a viselkedésembe.

Cedric: A múltkori jelenet után balgaság lenne, nem belemagyarázni. Ezt a mosolyt, ami állandóan az ajkán játszik, nem tudom hova tenni.

Scarlett: Egyszerűen csak boldog vagyok, hogy ilyen jó házasságot fog kötni, Mr. Dashwood.

Cedric: Scarlett, Scarlett, nekem nem kell játszania magát.

Scarlett: Elfogadhatná, hogy talán mégsem volt nekem olyan fontos. Szívből örülök, hogy bekerül a családba. Higgye el, imádni fogja a rokonait! *(elkapja az éppen arra sétáló Mrs. Picot karját)* Nénikém, íme Claire vőlegénye! Meg kell ismernie!

Mrs. Picot: Na, végre! *(összecsapja a tenyerét)* Igazán csinos fiú! Claire aztán tud választani! De nagyon sovány, nagyon! Mindenképpen meg kell majd minket látogatnia a kis feleségével, egyszerűen nem állapot, hogy erre mindenki úgy néz ki, mint akit éheztenek!

Scarlett: Claire nagyon fog örülni a meghívásnak! *(odafordul Cedrichez)* Bármennyire is izgalmas volt a beszélgetés, jobb, ha kettesben hagyom magukat. Még a kiruccanás előtt jobb, ha közelebről megismerik egymást. *(nevetve elmegy)*

Mrs. Picot: Igen, igen, rengeteg mindenről kell beszélgetnünk! Mikor nézte ki magának Claire-t? Hány gyereket szeretne? Hogy hívják majd a kicsikéket? *(Karon fogja a fiút és elmennek)*

(Feltűnik Mr. Picot, borozgat, egyedül, Adele odalibben hozzá)

Mr. Picot: Adele, hogy halad a férjkeresésben? Nem is tud választani a sok jelentkező közül, igaz-e?

Adele: Nincs is... Ó, bizony, ez a rengeteg fiúcska... De egyik sem tudja megadni azt, amire vágyom. Nekem egy férfi kell. *(incselkedik Mr. Picot-tal)* Ha érti, mire gondolok...

Mr. Picot: Azt hiszem, jobban értem, mint maga, angyalom.

Adele: *(leejti a táskáját)* Hoppá! *(lehajol érte, háttal van a férfinak, szoknyája fellebben, felveszi a táskát)*

Mr. Picot: De még mennyire, hogy értem! Tudja, régen bűvészmutatványos is voltam! Mutassak pár trükköt?

Adele: Imádom a bűvészeket! Azok úgy tudnak dugdosni...! Kártyákat, érméket, amik aztán váratlan helyekről kerülnek elő!

Mr. Picot: Bizony, én is nagy dugdosó voltam! A trükkjeim világszámok voltak!

Adele: Na, mutasson valamit, ne legyen szégyellős! Itt van a varázspálcája?

Mr. Picot: Ó, kisasszony, én azt mindig magamnál tartom!

Adele: Vegye hát elő!

Mr. Picot: Itt?

Adele: Hol másutt?

Mr. Picot: Most?

Adele: Mikor máskor?

Mr. Picot: Mindenki előtt?

Adele: Igaza van, nagy feltűnést keltene a dolog. Jobb lesz, ha elmegyünk a gardróbba, és ott varázsol nekem fehér nyuszt!

Mr. Picot: Na, az már bajos.

Adele: Milyen bűvész volt maga, ha még nyulat sem tud varázsolni?!

Mr. Picot: Eléggé kiestem a gyakorlatból. Mi lenne, ha először maradnánk a dugdosásnál?

Mrs. Picot: A dugdosánaááál?

Mr. Picot: Drágám, igazán nem arról van szó, mint amire gondolsz.

Adele: Drágáám?! Maga léhűtő lator! Hát miért kábítja a szegény, ártatlan lányokat!

Mr. Picot: Azt hiszem, kisasszony, a maga szépsége kábított el engem.

Mrs. Picot: Igeeen? És mi van az én szépségemmel?

Adele: A mijével?

Mrs. Picot: A szépségemmel!

Adele: Hah! Ne legyen nevetséges! Nincs elég ujjam, hogy meg tudjam számolni a ráncait a rusnya képén!

Mrs. Picot: Maga meg ne csináljon úgy, mint aki tud számolni!

Mr. Picot: Elég, hölgyeim, elég! Nagyon hízeleg nekem ez a kis vita, tudom, hogy csábítóan férfias vagyok. Mi lenne, ha osztoznának rajtam?

Mrs. Picot: Fogd be a szádat! Még hogy osztozni! Szerencséd, hogy nem otthon vagyunk, különben már rég nem lenne min osztozni!

Adele: Igazán lebecsüli a férjét, asszonyom, nem csoda, hogy másfelé kacsingat!

Mrs. Picot: Kacsingasson csak, amíg van mivel! Majd megveri az Isten... vagy én!

Mr. Picot: Akkor vert meg az Isten, amikor elvettelek!

Mrs. Picot: *(szinte hápogva)* Na, akkor most feloldozlak! Mától szabad ember vagy!

Adele *(csalódottan):* Így már nem is olyan izgalmas. Hol marad a kihívás?

Mr. Picot: Nora, nem gondolhatod komolyan!

Mrs. Picot: Dehogynem! Be is bizonyítom *(arra megy egy fiatal férfi, Nora rácsap a fenekére, az döbbenet visszafordul)*

Férfi: Tessék? Bizonyára, Ön volt az, kisasszony. *(Adele felé fordul)* Tudja, nagyon illetlen dolognak tartom az ilyesféle viselkedést, de mivel maga ilyen gyönyörű, muszáj vagyok megbocsátani!

Mrs. Picot: Én voltam az! Én bizony!

Férfi *(nevet):* Hát, magának nem bocsátom meg.

Mrs. Picot: Talán nem tart szépnek?

Férfi: Gyönyörű időnk van ma, nemde bár?

Mrs. Picot: Egy mihaszna kis suhanc, hogy mer így viselkedni egy úrinővel?

Férfi: Az úrinők, pláne a férjezettek, nem nyúlkálnak idegen helyekre. *(Odafordul Adele-hez)* Ön viszont, angyalom, bárhova nyúlkálhat!

Adele: Köszönöm az ajánlatát! *(belekarol a férfiba, majd távoznak)*

Mr. Picot: Nora, te aztán jól bebizonyítottad!

Mrs. Picot: Várd ki a végét, Roger, várd ki a végét! *(méltóságteljesen felkapja a fejét, és elmegy)*

5. jelenet

Helyszín: egy bálterem, az esküvő már lezajlott, a vendégek vidáman beszélgetnek, isznak. A többségük visszafogott, lágy színű ruhákban, Scarlett tűzpirosban, boldognak látszik, hangosan nevet, mindenkivel kacérkodik, egész este férfiakkal táncol. Claire és Cedric egymásba karolva.

(Scarlett odalép a párhoz)

Scarlett: Gratulálok, a gyönyörű, ifjú párnak!

Cedric: Nem kell a színház.

Scarlett: Pedig imádom. Főleg a komédiákat. Szeretek nevetni.

Cedric: Igen? Pedig nekem úgy tűnik, hogy jobban kedveli a tragikus jeleneteket.

Scarlett: A tragikumnak is van egyfajta komikus éle, nem gondolja?

Cedric: Csak bizonyos nézőközönség számára.

Mrs. Brightmore: Mire vártok már? Nyissátok meg a táncot! *(Scarlettet elvonszolja.)*

Cedric: Készen áll az édes életre, Mrs. Dashwood?

Claire: Van más választásom?

(Zene, keringőznek egy kicsit, majd a zene begyorsul, mindenki elkezd táncolni. A tömegből néha ki-kiválik egy-egy csoport, az ők beszélgetéseit halljuk.)

Mr. Rayleigh: Kezét csókolom, kisasszony! Nem kerülte el a figyelmemet, hogy valaki ebben a teremben jobban tündököl, mint maga a menyasszony!

Adele *(kuncog):* Fogalmam sincs, kire gondol.

Mr. Rayleigh: Megtudhatnám a nevét, kisasszony?

Adele: Sajnos nem mondhatom meg.

Mr. Rayleigh: Nem? Miért?

Adele: Tudja, még túl fiatal vagyok ahhoz, hogy szóba álljak idegenekkel.

Mr. Rayleigh: Ahhoz viszont nem túl fiatal, hogy incselkedjen velem, ahogy látom.

Adele: Van, amit nem lehet elég korán kezdeni.

Mr. Rayleigh: Ebben egyet értünk, hölgyem. Nos, azért, ha nem bánja, én bemutatkozom. David Rayleigh, állok szolgálatára – mindenben.

Adele: Vigyázzon, mit ígér!

Mr. Rayleigh: Szemérmességét tekintetbe véve, nem gondolom, hogy elszaladna Önnel a ló.

Adele: Pedig imádok rabszolgákat tartani, s Ön az imént jelentette ki, hogy mindenben a szolgálatomra áll.

Mr. Rayleigh: Kíváncsivá tett. Miféle rabszolgákat?

Adele: Ó, mindenféle célra használok őket... Egy úri hölgy nem beszél ilyenekről.

Mr. Rayleigh: Ezzel többet árult el, mintha órákat fecsegett volna a dologról. Boldogan lennék a rabszolgája.

Adele: Nem biztos, hogy érdemes a címre.

Mr. Rayleigh: Úgy látom, meglehetősen nagyok az elvárásai.

Adele: Ezzel nem vitatkozom.

Mr. Rayleigh: Még mindig nem hajlandó elárulni a nevét?

Adele: Nem én!

Mr. Rayleigh: Kár. Pedig fel akartam kérni egy táncra. De én is úri ember vagyok ám, és nem táncolhatok egy olyan nővel, akinek még a nevét sem tudom. Ha megbocsát (*biccent, majd magára hagyja a tátott szájjal néző Adelet. Adele gyorsan karon fogja a mellette álló férfit és elkezd vele kacéran táncolni.*)

Ms. Duffay: Claire! Olyan gyönyörű vagy!

Claire: Köszönöm, dadus.

Ms. Duffay: Legalább tegyél úgy, mint aki boldog! Ennyit igazán elvárhatnak a szüleid, azok után, hogy ilyen pazar esküvőt szerveztek meg neked! És a vőlegényre se lehet panaszod, én is szívesen beleakadnék a hálójába.

Claire: Tessék?!

Ms. Duffay: Persze ha negyven évvel fiatalabb lennék.

Claire: Én már most is a rendelkezésedre bocsátom, nekem ugyan nem kell.

Ms. Duffay: Hogy mondhatasz ilyet?

Claire: Dadus, úgy tudom, hogy én nem lehetek boldog mellette! Az az egy örömöm van ebben ez egész húhóban, hogy nem Scarlett férje lett, és nem bánthatja őt.

Ms. Duffay: Túl jólelkű vagy, meglásd, ez lesz a veszted.

Mrs. Brightmore (*most jelenik meg, csak az utolsómondatot kapja el*): Ne káromjon már! Claire, te pedig tiszteld meg azzal a vendégeidet, hogy szórakoztatod őket. Menj táncolni!

Claire: Igen, anyám. (*Elmegy, táncol a háttérben*)

Mrs. Brightmore: Maga pedig ne tömje tele a fejét mindenféle butasággal!

Ms. Duffay: Még hogy butasággal! Én csak a legjobbat akarom neki.

Mrs. Brightmore: Akkor meg menjen, és végezze a dolgát! (*Duffay elmegy, Mrs. Picot becsatlakozik*)

Mrs. Picot: Nagyon harapós kedvében van ma, Elena. Pedig gyönyörű ez az egész fogadás!

Mrs. Brightmore: Na, még ez is...

Mrs. Picot: Parancsol?

Mrs. Brightmore: Semmi, folytassa, folytassa, essünk túl rajta.

Mrs. Picot: Azt az egyet sajnálom, hogy nincs itt egy épkézláb férfi. Hát mindegyiknek a vékonyka derék és a szempilla-rebegtetés kell? Hol marad a természetes báj, az érzéki domborulatok érvényesülése? Hát nem látják, hogy a testesebb nők mennyivel több élvezetet nyújthatnak? Hisz nagy test, nagy él...

Mrs. Brightmore: Na de kérem! Tud maga másról is beszélni?

Mrs. Picot: Elnézést, elnézést, csak úgy elkapott a hév! Maga érti azt, hogy miért nem tudok elcsábítani egyetlen egy férfit sem?

Mrs. Brightmore: Talán túlságosan is.

Mrs. Picot: Ossa hát meg velem a titkot!

Mrs. Brightmore: Maga férjezett, és igazán elszégyellhetné magát, hogy más után koslat.

Mrs. Picot: Még hogy én koslatok! Hogy meri ezt feltételezni? Már az is bűn, ha egy nő ötven fölött még vágyakozik némi romantikára?

Adele: Megütötte a fületem a beszélgetés némely foszlánya...

Mrs. Picot: Hallgatózott?

Adele: Igen, így is mondhatjuk. Tudja, miért nem kell senkinek? Mert Ön egy nagy kövér pók!

Mrs. Brightmore *(szörnyülködve):* Adele! *(megrázza a fejét)* Azt hiszem, jobb lesz, ha kimaradok a folytatásból. *(el)*

Adele: Maga egy pók, Mrs. Picot. Fonja, csak fonja a hálóját és várja, hogy beleakadjanak a legyek! Ezt mindenki látja, annyira nyilvánvaló! Természetes dolog, hogyha a legyek látják a veszélyt, igyekeznek elkerülni.

Mrs. Picot: Igazán felháborít a viselkedése és a hangnem, amit megenged magával velem szemben! Bezzeg az én időmben, inkább szörnyethaltunk volna, mintsem így merjünk beszélni egy idősebb dámával! *(Adele felhorkan)* De talán igaza van... Nem gondoltam volna, hogy valaha még a segítségemre lehet.

Adele: Mert nem is leszek. Fonja csak a hálóját, hátha valami kiéhezett vén trotty beleakad! *(Nyelvet ölt az asszonyra, majd elszalad)*

Mrs. Picot *(morogja):* Igazán gyerekes viselkedés, pedig már kezdtem neki megbocsátani. Pók! Vén trotty! Hah!

Mr. Picot: Magányosnak tűnik, Nora. Talán nem szórakozik jól?

Mrs. Picot: Most már a maradék jó kedvem is elpárolgott, ha éppen tudni akarja, Roger.

Mr. Picot: Mi történt az én gyönyörű királynőmmel?

Mrs. Picot: Felesleges bókolnia, különben sem vagyok az Öné. Idegenek vagyunk egymás számára, remélem tisztán emlékszik rá.

Mr. Picot: Túl élénken, ami azt illeti. Csak nem gondolod, hogy én komoly reményeket tápláltam az iránt a vidám kis fruska iránt?

Mrs. Picot: Akár táplált, akár nem, már semmi közöm az ügyeihez, kérem ne is személyeskedjen! Vigyázzon, mert egy pók vagyok, a végén még megcsípem!

Mr. Picot: Attól tartok, nem egészen értem, mit mond.

Mrs. Picot *(szemébe könnyek gyűlnek)*: Hát én már nem vagyok jó senkinek? Kiöregedtem?

Mr. Picot: Nora, maga itt a legszebb, s talán az egyetlen igazi nő!

Mrs. Picot: Valóban úgy gondolja?

Mr. Picot: Hát persze! Hiszen azért vettem el!

Mrs. Picot: Én, kegyes úrnő, megbocsátok, utoljára. Elvihet táncolni, ha már ennyire erőlteti.

Mr. Picot *(a fejét csóválja)*: Olyan vagy, mint egy kisgyerek. *(nevet, elviszi táncolni, újra feltűnik Adele és Mr. Rayleigh)*

Mr. Rayleigh: Nem kerülte el a figyelmemet, hölgyem, hogy már minden hajadon, s nős férfival táncolt ebben a teremben, kivéve velem. Bosszantani akar, kedves?

Adele: Ó, én azt sosem tenném.

Mr. Rayleigh: Pedig elég jól csinálja. Mindenben ennyire tehetséges?

Adele: Ezt Önnek kell megmondania, Mr. Rayleigh. Én úgy gondolom, hogy könnyen tanulok. Bármit.

Mr. Rayleigh: Ez kihívás?

Adele: Én imádok játszani. Ön hogy áll ezzel?

Mr. Rayleigh: Az egyik szenvedélyem.

Adele: Ha elkap, megmondom a nevemet.

Mr. Rayleigh: Fogócskázni akar? Itt? Most?

Adele: Pontosan! *(közeledik a férjéhez, kikapja a pénztárcáját a zakója zsebéből)* Egy kis motiváció. *(Elszalad, a férfi utána)*

Claire: Úgy látom, nénikém, dúl a szerelem.

Mrs. Picot: Végre belátta, hogy nem tud nélkülem élni.

Mr. Picot: Azért ne essünk túlzásokba.

Mrs. Picot: Na, fogd be a szád és inkább egyél! *(a férje szájába töm valamit)*

Claire: A legjobb komédia sem lenne ilyen szórakoztató, mint maguk, nénikém!

Mrs. Picot: ÚRISTEN! *(elfehéredik, odamutat, Adele-ra és Mr. Rayleigh-re, és vészjóslóan közeledik feléjük. Rayleigh feje Adele mellén pihen, látszólag jól szórakoznak, Adele folyamatosan nevet)* David! Te meg mit művelsz ezzel itt?!

Adele: Mi köze hozzá? Csupán megcsípett egy méh, és ő közelebről megvizsgálta, hogy milyen súlyos a helyzet.

Mrs. Picot. Egy méééh? Csak nem! Azonnal szálljon le a fiamról!

Adele: Ez az anyja! Te jó ég, tudtam, hogy lesz valami defektje!

Mrs. Picot: Védj már meg, fiam!

Mr. Rayleigh: Eszemben sincs, jól mulatok így a háttérben!

Mrs. Picot (*megfogja a fia fülét, elkezd húzni arrébb*): Majd adok én neked mulatságot!

Adele (*visszahúzza Rayleigh-t*): Hagyja már békén! Nagykorú, azt csinál, amit akar! Vagyis engem! Muci, megy vagy marad? Döntse el, de aztán jól gondolja meg!

Mr. Rayleigh: Én itt már meg sem merek szólalni.

Mrs. Picot: Persze, hogy az anyját választja, mégis mit képzeltél? Hogy holmi sebtében összeszedett pillangóval fog enyelegni?!

Adele: Mire célozgat?! Én egy tisztességes lány vagyok!

Mrs. Picot: Pedig nem úgy viselkedik!

Mr. Rayleigh: Azt hiszem, nekem itt már nincs dolgom, rendezzék le maguk között... (*megpróbál elosonni, az anyja és Adele elkapják egy-egy fülét és visszavonzolják*)

Adele: Azt már nem!

Mr. Rayleigh: Fogalmam sincs, melyik lehet a kevésbé rossz...

Mrs. Picot: Hogy mit mondtál?!

Mr. Rayleigh: Meg sem szólaltam.

Adele: Tudja mit? Ha ő ennyire tutyimutyi, akkor döntsük el mi békésen magunk között. Az enyém lesz!

Mrs. Picot: Nekem mégiscsak több jogom van hozzá! Nem vehet el egy magafajta lányt!

Adele: Mi az, hogy magamfajta?!

Mrs. Picot: Ebbe ne menjünk bele, mert műveltség hiányában úgysem értené meg.

Adele: Most már ostobának is tart?

Mrs. Picot: Ugyan kedvesem, dehogy! Eddig is annak tartottam.

Adele: Tudja, mit? Ilyen anyóssal nekem már nem is kell!

Mr. Rayleigh: Adele, könyörgöm, ne hagyjon itt vele!

Adele: Ezzel azt hiszem, a vita eldőlt. Az enyém (*a hátára veszi a férfit és elmegy, Mrs. Picot majd megpukkad, először csak kapkodja a levegőt, majd utánuk rohan.*)

(*Scarlett épp most fejezte be a táncot, Cedric hirtelen letámadja, és a falnak préseli.*)

Scarlett: Engedjen el!

Cedric: Eszemben sincs. Egész este csak maga után kajtattam. Beszélünk kell.

Scarlett: Ebben nem értünk egyet. Ha csevegni akar, az újdonsült arája bizonyára készséggel áll a szolgálatára.

Cedric: Scarlett, az örületbe kerget!

Scarlett: Mertem remélni.

Cedric: Igazából nevetséges, amit csinál. Tudom, hogy nekem játszik, csak nekem. Megpróbálja elhitetni, hogy boldog, flörtöl, kacérkodik mindenkivel, mint akinek semmi gondja nincs.

Scarlett: Csak nem féltékeny, Mr. Dashwood?

Cedric: Ugyan! Tudom, hogy az enyém, még mindig az enyém.

Scarlett: Sosem voltam az Öné.

Cedric: Már megint játszik. *(megragadja az állánál)* Mikor hagyja már abba?!

Scarlett: Azonnal eresszen el!

Cedric *(elengedi, hátralép):* Tudja, bízom benne, hogy ott folytathatjuk, ahol abbahagytuk.

Scarlett: Ha ezt remélte, akkor igen kevésbé ismer.

Cedric: Az első reakciója majdhogynem olyan volt, mint vártam. Gondoltam, mihelyst lenyugszik, felismeri, hogy ajánlatom igen ésszerű.

Scarlett: Én inkább az undorító szóval jellemezném, de ahogy akarja, kedves sógorom.

Cedric: Ó, hogy mennyire megvetem és gyűlölöm most, Scarlett!

Scarlett: Egy cseppet se féljen, az érzés kölcsönös. Bár, be kell vallanom, nem értem. A maga részéről igazán nem értem.

Cedric: Tudja, nem szeretem, ha megfosztanak attól, ami már az enyém volt.

Scarlett: Csakugyan? És ki fosztotta meg? Csak nem saját maga?

Cedric: Látja, Scarlett? Még magának is ellentmond! Az előbb, mintha azt bizonygatta volna, hogy sosem volt az enyém. Pedig csak én tudom kezelni Önt, úgy ahogy kell.

Scarlett: Ez fordítva is igaz. Most, ha megbocsát, élvezném a lakodalmát.

Cedric: Szeretne táncolni?

Scarlett: Égek a vágytól.

Cedric: Tudja, Scarlett, maga igazán olcsó.

Scarlett: Miért is kapok újabb, szép jelzőket?

Cedric: Tudom, hogy egész este azon mesterkedett, hogy felhívja magára a figyelmet.

Scarlett: Nem, egész este azon mesterkedtem, hogy megtaláljam a tökéletes férjet.

Cedric *(felhorkan):* Sietős lett a férjhez menés?

Scarlett: Nem, csupán szeretek nyitott lenni.

Cedric: Én is szeretem, ha *nyitott*, Scarlett.

Scarlett: Kedvem lenne arcon csapni, remélem, tudja.

Cedric: Miért fékezi magát?

Scarlett: Nem fogom megadni azt az örömet, hogy jelenetet rendezek, nyugodtan verje is ki a fejéből.

Cedric: Rendben. Akkor táncoljon velem.

Scarlett: Danse macabre...

Cedric: Haláltánc? Érdekes meglátás. *(magához szorítja a nőt)* Pedig bennem most kezd valami éledezni.

Scarlett: Akkor feltétlenül altassa el, Mr. Dashwood.

Cedric: Jöhet, az utolsó tánc, hölgyem?

Scarlett: Alig várom.

(Táncolnak, ők vannak a középpondba. Valami lassú, mégis szenvedélyes tánc. A zene végén függöny le.)

2. felvonás

1. jelenet

Vidéken. Helyszín: Claire és Cedric háza több évvel később, egy-egy fotelben ülnek, egy asztalka választja el őket, Cedric szivarozik, újságot olvas, Claire leveleket. Érezhetően nem kerültek közelebb egymáshoz.

Claire: Olvasott valami érdekeset?

Cedric: Mit tudjam én, mi érdekes a nők számára?! Nem divatlapot olvasok.

Claire: Engem minden érdekelne, amit megosztana velem.

Cedric: Nincs mit mondanom.

Claire: Tudja, jobb szeretem, mikor társaságban vagyunk.

Cedric *(lecsapja az újságot az asztalra)*: Hányszor mondtam már, hogy ne nyaggasson olvasás közben?!

Claire: Olyankor legalább tettei, hogy törődik velem.

Cedric: Mi a baja? Talán nem kap enni? Nincs fedél a feje fölött? Nincs elég pénze?

Claire: Ez mind megvan.

Cedric: Mi kéne még?

Claire: Mindig is úgy gondoltam, hogy az a férfi, akihez hozzámegyek, szeretni fog. Mindig is, egészen az esküvőnk napjáig.

Cedric: A szerelem, mi? Nem lenne egy kicsit sok a jóból, Mrs. Dashwood?

Claire: Megelégednék, ha csupán az lenne nekem.

Cedric: Akkor olvassa tovább az ostoba romantikus regényeit, abból kaphat, amennyit akar. *(lelök egy csomó pénzt az asztalra)* Tessék, menjen vásárolni. Ruhát, könyvet, ékszert, mindegy, csak ne zaklasson.

Claire: Legalább Ms. Duffay itt lehetne... Nem értem, mi kifogása van a jelenléte ellen. Azt hittem rám bízta, hogy kiket fogadok fel.

Cedric: Az az asszony egyszerűen idegesítő, okoskodó, mindenbe beleüti az orrát, a száját pedig képtelen befogni. Kell még magyaráznom?

Claire: Kérem, Cedric, hadd vegyem fel. Jót tenne Cathynek is.

Cedric *(felmordul)*

Claire: Nem szereti őt, ugye? A saját lányát.

Cedric: Semmi kifogásom ellene.

Claire: Tudja, nagyon hálás vagyok érte. Legalább ő van nekem, ha már mindentől megfosztott, amihez tíz körömmel ragaszkodtam – amíg le nem tépte azokat.

Szobalány: Elnézést Mr. és Mrs. Dashwood, de..

Cedric *(mordul):* Mi van?!

Szobalány *(látszik, hogy fél):* Levelet hoztam, Mrs. Dashwood névre.

Cedric: Akkor mire vár? Adja már oda neki, aztán végezze a dolgát! Nem azért fizetem, hogy itt ácsorogjon!

Claire: Igazán bánhatna finomabban is a személyzettel, Cedric! Ők nem rabszolgák.

Cedric: Ha rajtam múlna, akkor...

Claire: Semmi sem történne! Legyen szíves, olvassa tovább az újságot, nyugodjon meg, nem fogom zavarni, most már nekem is van elfoglaltságom. *(a szobalány a levél átadása után gyorsan kiiskol)* Olyan goromba tud lenni!

Cedric: Ne nyissunk etikai vitát a viselkedésemről! Ez az én házam, azt teszem, amit akarok.

Claire *(nem válaszol, feltépi a levelet, olvas egy kicsit, majd örömeiben felugrik):* Ez csodálatos!

Cedric: Mi történt?

Claire: Scarlett ideköltözik a városba a családjával!!!

Cedric *(felmordul):* Azzal a firkász férjével? Fantasztikus! *(próbálja tettetni, hogy nem érdekli a dolog, de igazából felcsigázta a hír)*

Claire: Író! És természetesen hozzák magukkal a gyerekeiket is.

Cedric: Gyerekeiket?!

Claire: Mind a hármat! Ez tényleg nagyszerű hír! Elmegyünk meglátogatni őket? Vagy...

Cedric: Persze. Megyünk. Mikor érkeznek?

Claire: Ma. Meglepő, hogy nem kezd el dacolni, és nem kell a földön csúszva könyörögnöm. Gondolom Scarlett miatt.

Cedric (*felpattan, valamiféle különös, elemi erejű düh lesz úrrá rajta*): Térdre!

Claire: Tessék?

Cedric: LE! (*Claire letérdel, a padlóra néz, Cedric a hajánál fogva felrántja a fejét*) Nézzen rám!

Claire (*Elkezd sírni*)

Cedric (*eldobja magától*): Miért bögg? Undorító! Miért nem próbál ellenállni? Miért nem tagadja meg, amit kérek? Miért csinálja mindig azt, amit mondok?!

Claire (*halkan*): Félek.

Cedric: Mit mondott?!

Claire: Félek!

Cedric: Nincs undorítóbb annál a nőnél, aki térden csúszik, tudja?!

Claire: Akkor ne kényszerítsen erre!

Cedric: Miért nem tud egy kicsit vidám lenni? Élettel teli? Olyan, mintha egy rongybabával laknék! És még a lányt is megfertőzte ezzel a viselkedéssel! Csodálkozik, hogy hideg vagyok? Mit vár? Nem mond ellent, nem szórakoztat, nem csinál maga semmit!

Claire: Midig lestem a kéréseit.

Cedric: Pont ez a baj! Nincs magában semmi élet!

Claire: Igazán sajnálom, ha nem vagyok a kedvére való. Talán mégiscsak Scarlettet kellett volna feleségül vennie.

Cedric (*szeme elkerekedik, megüti az asszonyt*): Fogja be a száját!

Claire: Legalább ő boldog...

Cedric: Nem, nem az! Menjen, vegyen fel valami normális göncöt, megyünk!

Claire: De még azt sem tudjuk, hogy megérkeztek-e már.

Cedric: Megyünk! (*Claire feláll, elsiet, Cedric toporog, ideges, izgatott. Egy pár pillanat múlva visszatér Claire, már összeszedettebb, egy hat-hét éves törékeny, betegesnek tűnő kislánynak fogja a kezét. Cedric felmordul*) Minek jön?!

Claire: Nem szeretem itthon hagyni. Legalább kimozdul.

Cedric: Csak a nyűg van vele.

Claire: Ne beszéljen így róla!

Cedric: Ha elkezd nyavalyogni...

Claire: Dehogyan kezd! Meg sem mer szólalni az apja közelében.

Cedric: Helyes.

Claire: Nem, egyáltalán nem az. Nem normális.

Cedric: Maga szerint normális ez az egész? Az egész egy kicseszett szarság!

Claire: Cedric! (*védelmesen átkarolja a kislányt*)

Cedric: Talán nem volna igazam?

Claire: Ne félemlítse meg még jobban a lányát! Menjünk.

Cedric: Persze... a gyerek! Még az is a nyakunkon van!

Claire: Nagyon sajnálom, ha így érez.

Cedric: Hát még én.

Claire: Megkérném arra, hogy Scarlettéknél viselkedjen úriember módjára.

Cedric (*felhorkan*): Miért, talán nem tart annak? Úgy gondolja, hogy külön meg kell kérnie erre?

Claire: Igen, sajnos minden jel erre mutat.

Cedric: Fél, hogy lebomlik a tökély látszata?

Claire: Félek, hogy más is megismeri Önt.

Cedric: Igaza van. Jobb, ha retteg ettől.

2. jelenet

Helyszín: Scarlett és William meghitt otthona, Scarlett tesz-vesz, közben dúdol, boldognak látszik. Belép Will, háta mögött egy csokor virágot tart.

Will (*fél kezével átkarolja Scarlett derekát*): Mit hoztam ma az én gyönyörű madárkámnak?

Scarlett (*felnevet, hátrapördül*)

Will (*átnyújtja a csokrot*): Virágot a virágnak.

Scarlett (*játékosan*): Művész létére azt hittem valami egyedibbel rukkol elő. (*a virágért nyúl, de Will hátrarántja a kezét*)

Will: Igen? Hm, lehet, hogy valamelyik rajongómnak kéne odaadnom. Ő talán nem kötne bele silány nyelvi érzékembe.

Scarlett: Jobban élvezné, hogyha sikongatva fogadnám?

Will: Attól függ, mi lenne a sikongatást kiváltó ok.

Scarlett: Mondjuk más kevésbé silány nyelvi érzéke?

Will: Meglehetősen rosszul fogadnám a dolgot. Miért, fenn áll ez a veszély?

Scarlett: Nem tudom, észrevette-e már, de meglehetősen gyakran járok el itthonról ide-oda...

Will (*nevet*): Ide-oda?

Scarlett: Bizony... Ma sem voltam itthon... (*elkezdi levenni a ruháját*)

Will: Igen?

Scarlett: Fontos dolgom akadt.

Will: Valóban?

Scarlett (*bemegy a spanyolfal mögé*): De még mennyire! (*öltözik*)

Will: Szabad tudom mi volt az a roppant fontos elintéznivaló?

Scarlett: Megkapom a virágot?

Will: Még gondolkodom rajta.

Scarlett: Akkor sajnos nem mondhatok semmit. (*még mindig a spanyolfal mögött*)

Will: Akkor is kéri, hogyha nem szolgálhatok fennkölt bókokkal?

Scarlett: Nagy szájhúzogatva elfogadom.

Will: Milyen kegyes!

Scarlett (*kinyújtja a lábát a spanyolfal mögül, a harisnyatartója látszik*): Igen, ez az egyik legfőbb erényem.

Will: Mire megy ki a játék?

Scarlett: Ó, csak felvezetem a dolgokat, hátha úgy könnyebben fogadja.

Will: Egyre kíváncsibbá tesz. De nyugodtan vezetgetheti, tetszik ez a módszer.

Scarlett: Igen, azt mindjárt gondoltam. (*Előjön, rajta egy gyönyörű vörös ruha*) Mit szól?

Will: Szinte sejtettem. Túl drága volt?

Scarlett: Ki sem merem mondani.

Will: Hm, és ebből nekem mi a haszon? Miért ne küldjem vissza az üzletbe?

Scarlett: Így nem kell szégyenkeznie miattam a bálon, hogy nincs egy normális ruhám sem.

Will: Nők, nők... Ez még mindig kevés azok után, hogy ily aljas módon megsértette az önbecsülésemet, és író létemre becsmérli kifejezőképességemet.

Scarlett: A kritika mindig hasznos, nem?

Will: Szóval még mindig úgy gondolja, hogy pályát tévesztettem? (*elkezdi bontogatni Scarlett fűzőjét*) Akkor kénytelen leszek ezt most azonnal leszedni Önről, kedvesem.

Scarlett (*elszalad*): Én teljesítettem az alku rám eső részét. Most kérem a virágom!

Will: Most már szeretné, ugye?

Scarlett: Nem szép dolog, hogy megvárakoztat egy hölgyet.

Will: Nem szép dolog becsmérni egy férjet.

Scarlett: Sosem mondtam, hogy szép dolgokat teszek. (*gyorsan megcsókolja Willt, majd ismét eltűnik a fal mögött és felölti az előbbi ruháját*)

Will: Na, ebben igaza van.

Scarlett: Látja? Én nyertem!

Will: Mint mindig. Kellemes lenne egy kis változatosság.

Scarlett (*kijön, háttal áll Willnek, aki elkezdi befűzni a lány régi ruháját*): Rendben, legközelebb igyekszem hamarabb megadni magam, mint Ön.

Will: Ha így folytatja akkor a virág más kezében fog kikötni.

Scarlett: Képes lenne összetörni a lelki világomat?

Will: Csalódnék, ha ettől összeomlana.

Scarlett (*megpördül, megöleli, fejét Will mellkasára hajtja*): Hiányzott. Örülök, hogy végre hazajött Párizsból.

Will (*megcsókolja a lány haját*): Semmi pénzért nem maradtam volna tovább.

Scarlett: Akkor megtarthatom a ruhát?

Will: Mondja, nem tartja magát egy kicsit számítónak?

Scarlett: Ha jobban belegondolok, de egy kicsit, talán...

Will: Mondtam én valaha, hogy nem?

Scarlett: Hát a virágot még mindig nem kaptam meg...

Will: Ön aztán tudja zsarolni érzelmileg az embert, drága Scarlett!

Scarlett: Nem szeretném, ha elhervadna, mielőtt még Picoték ideérnek. Szóltak, hogy pár nappal hamarabb érkeznek.

Will (*felsóhajt*): Ez esetben nincs más választásom. (*átnyújtja a virágot*)

Scarlett (*átveszi, megszagolja*): Hm, megteszi.

Will: Most már látom, hogy nem érdemes erőlködnöm.

Scarlett: Gyönyörű. (*Megcsókolja Will-t*)

Will: Visszavonom az előbbi kijelentésemet. (*Scarlett felnevet*) Hol vannak a gyerekek?

Scarlett: Bent játszanak. Már nagyon vártak. Lea tegnap este annyira izgatott volt, hogy végre hazajön az apja, hogy nem akart aludni. Leült az ajtóba a mackóját szorongatva, és várt, de egyre nagyobbakat pislogott, és végül az álom győzött.

Will (*elmosolyodik*): Akkor nem váratom tovább őket.

Scarlett: Ne menjen még el!

Will: Mindjárt jövök. (*megcsókolja Scarlett homlokát*)

Scarlett (*vázába teszi a virágokat, pakolászik*)

Mrs. Picot (*veszekszik a házvezetőnővel, egyre közelebből hallatszik a hangja*):

A francnyavalyát! Nem kell minket bejelenteni! Tudják mi, hogy jövünk!

Házvezetőnő: De kérem, várjanak itt, azonnal bemehetnek, csak...

Mrs. Picot : Ne csakozzon itt nekem!

Scarlett: Le ne szedje a fejét, nénikém, csak a munkáját végzi.

Mrs. Picot: Scarlett! Hogy milyen csinos vagy!

(*Mögötte tipeg Adele, Mr. Rayleigh és Mr. Picot majd' megszakadnak a sok csomagtól, amit cipelnek*)

Scarlett: Ugyanez Önről nem mondható el, nénikém!

Mrs. Picot: Milyen szeretetteljes fogadtatás!

Adele: Gyönyörű a lakások, Scarlett! És hogy három gyerek után még így nézel ki! Tényleg, ezzel kapcsolatban kérdezni is akartam. Nem volt sok az a három gyerek? Mit szól Will az alsó változásokhoz?

Mrs. Picot: Adele! Igazán fékezhetnéd magad, ha már otthon nem teszed!

Adele: Nem kell, hogy szeressen!

Mrs. Picot: Az jó, mert nem is teszem!

Scarlett (*felnevet*): Úgy látom, a helyzet változatlan. És Ön, bácsikám, hogy érzi magát? Úgy látom, a néni most sem kíméli.

Mr. Picot: Elmúltak már azok az idők, mikor a nők gyengéden bántak a férfiakkal! Most csak úgy parancsolgatnak nekik! Uralkodnak felettük! A szegény férfinem elnyomásban él!

Mr. Rayleigh: Ezzel nem tudok vitatkozni.

Mrs. Picot: Még hogy elnyomás alatt! Aki hagyja magát lábtörlőnek használni, az meg is érdemli! Nemde bár, Scarlett?

Scarlett: De, minden bizonnyal.

Adele: Hol vannak a gyerekek? Még be kell bizonyítanom Davidnek, hogy szükségünk van legalább egyre. Vagy négyre. Egyelőre hallani sem akar róluk! Nem mintha lenne bármi köze hozzá.

Mrs. Picot: Tessééék?!

Adele: Úgy értem, nem mintha lenne beleszólása.

Mr. Rayleigh: Drágám, ezt meg hogy érti?

Adele: Úgy, hogy nyolc hónapja van megszokni a gondolatot, tehát ideje gyakorolni az apaszerepet, életem.

Mr. Rayleigh (*lezuhan a kanapéra*): Igen, a férfiak határozottan el vannak nyomva.

Adele: Akkor nem nagyon ellenkezett, édesem.

Mr. Rayleigh: Nem nagyon tudtam gondolkodni, drágám.

Adele: Ez természetes, hiszen olyan észveszejtő vagyok!

Mrs. Picot: Vagy inkább olyan idegesítő!

Adele: Eldobom az agyamat az anyádtól!

Mrs. Picot: Ó, nem csattanna nagyot, kedvesem.

Will (*nyakában egy kislánnyal, előtte két kisfiú futkározik*): Mr. és Mrs. Picot! De jó, hogy megjöttetek! (*Ierakja a kislányt, kezet csókol Mrs. Picot-nak, Adele-nek*)

Mrs. Picot: Hogy Ön milyen udvarias, Will! Még a végén elpirulok!

Will: Igazán nem szeretném zavarba hozni, Mrs. Picot.

Mrs. Picot: Ó, Ön bármikor zavarba hozhat, Will.

Scarlett: Nénikém, hadd emlékeztessenem, hogy Will az én férjem.

Adele: Ne félj, Scarlett, nála még nagyobbak a gondok, pedig csak egy gyereket szült.

Mrs. Picot: Egyszerűen nem hiszem el! Képtelenség, hogy valaki ennyire...

Scarlett: Válogassa meg a szavait, nénikém, itt gyerekek is vannak.

Mrs. Picot: Jaj, tényleg, ne haragudj, kedvesem. Hol vannak az én tündérekém?

Jonas (*az idősebb kisfiú*): Fussuk, Tommy, látom az arcán, hogy meg akarja szorongatni a „pofinkat”! (*Tommy látszólag megrémül, elszaladnak*) (*A többiek felnevetnek*)

Mrs. Picot: Még ilyet! Igazi, kis ördögfiókáknak tűnnek.

Scarlett: Azok is.

Adele: Ahogy láttam, mindkettőből igen jó parti lesz tíz-tizenkét év múlva.

Mrs. Picot: Adele! Ezt meg se hallottam! Na, legalább ez a gyönyörű kislány nem fél tőlem!

(Lea gyorsan bemászik az apja ölébe és elrejt az arcát)

Adele: Nincs mese, be kell látnia, hogy félelmetes. Mondjuk az arcára nézve nem is csodálom, hogy így gondolják.

Mrs. Picot: Roger! David! Miért nem védtek meg? Igazán kijárna nekem egy kis tisztelet!

Mr. Rayleigh: Nyolc hónap... Nyolc hónap...

Adele: Jaj, lépjen már tovább, ez csak egy gyerek! Vagy kettő. Esetleg három. A családomban gyakoriak voltak a hármas ikrek.

Mrs. Picot: Három gyerek! Három unoka! Egyszerre! Pompás! A végén még a bolondokházába kerülök!

Adele: Nyugodjon meg, már rég ott lenne a helye.

Mrs. Picot: Na, most már tényleg...

Scarlett: A változatosság kedvéért nem játszanák el, hogy egy békés család vagyunk?

Adele: Még szerencse, hogy a színészi képességeim is fantasztikusak. Mi lenne velem, ha nem tudnám eljátszani, hogy az anyósom jól főz?

Mrs. Picot: Én ezt nem bírom tovább! Elmegyek, lefekszem! Ezt a nőt képtelen vagyok elviselni! Megmutatná valaki, hogy merre van a szobám?

Will: Megyek, úgyis le kell fektetnem Leát.

Mrs. Picot: Remek! Gyere, Roger, hozd fel a csomagot!

Will: Nem szükséges, majd felviszem.

Mrs. Picot: Ugyan, hadd eddzen egy kicsit, úgyis úgy el van puhulva.

Mr. Picot: Remélem Will, jól meggondolta ezt a házasság dolgot. Higgye el nem olyan nagy élvezet egy idő után. Még addig meneküljön, amíg fiatal, különben lesz nemulass!

Mrs. Picot: Ma a földön alszol, Roger!

Mr. Picot: Van Isten!

Mrs. Picot: Hát ez kész! Többet hallani se akarok, az egész családom bolond!
(Adele szólásra nyitja a száját) El ne kezd! *(feltrappol a lépcsőn)* Egy szót se többet ma! *(eltűnik)*

Will: Hosszú hétvégének nézünk elébe, drágám.

Scarlett: Az nem kifejezés.

3. jelenet

Helyszín: Scarlették háza, a nappaliban Scarlett egy asztalnál levelet ír, a két kisfiú fogócskázik, játszadozik. Házvezetőnő be.

Házvezetőnő: Mr. és Mrs. Dashwood érkezett.

Scarlett (*meglepetten*): Engedje be őket. (*Házvezetőnő el, Dashwoodék be*)

Claire: Scarlett, de jó, hogy látlak! (*megöleli Scarlettet*) Hogy vagytok?

Scarlett: Remekül. Minden tökéletes. Mr. Dashwood! Milyen kellemes meglepetés!

Cedric (*felmordul, kezét csókol*)

Scarlett: Üljetek le nyugodtan! Will is hamarosan megérkezik, körbevezeti Mrs. Picotékat a városban, így legalább van egy kis nyugalom.

Cedric: Nekem mintha úgy rémlene, hogy nem igazán kedvelte a nyugalmat.

Scarlett: Változnak az idők.

Cedric: De az emberek nem.

Cathy (*az anyja szoknyájába bújva*): Anya, haza akarok menni.

Cedric: Mondtam, hogy csak a baj lesz vele.

Claire: Ne butáskodj, Cathy, menj játszani a fiúkkal. Na, ne félj tőlük! (*Cathy ránéz az apjára, majd bátortalanul elindul a gyerekek felé*) Annyira izgatott voltam, Scarlett, hogy ideköltöztök! Végre láthatom a családot. Nem találkoztunk azóta, hogy... hogy...

Scarlett: Az esküvőd óta.

Claire: Igen.

Scarlett: Nem voltatok hajlandóak eljönni az enyémre.

Cedric: Vajon miért?

Claire: Nem rajtam múlt, elhíheted.

Scarlett: Bár Cedric a család feje, neked kéne lenned a nyaknak, amely tekergeti.

Cedric (*felhorkan*): Na, arra várhatunk egy darabig.

Scarlett: Az évek során mit sem veszített optimizmusából, Mr. Dashwood.

Cedric: Köszönöm a bókot.

Scarlett: Ma ugyancsak harapós kedvében van.

Claire: Ne is törődj vele. Most még jobb napja van. De beszéljünk inkább rólatok!

Scarlett: Szombaton lesz Will születésnapja, bált szerveztem neki. El kell jönnötök!

Claire: Természetesen itt leszünk.

Cedric: Ki van zárva.

Scarlett: Tessék?

Cedric: Nem vagyok kíváncsi a magán színelőadására, Scarlett. Nincs kedvem végignézni, ahogyan bájolog és eljátssza, hogy tökéletes az élete.

Scarlett: Ugyan, Mr. Dashwood, sosem tennék ilyet. Nekem nem kell eljátszanom.

Cedric (*felhorkan*): Persze!

Claire: Itt leszünk, nyugodj meg. Úgyis régen mozdultam ki otthonról. Alig várom már, hogy végre kiszakadjak.

Scarlett: Azért nem lehet olyan rossz egy hatalmas villa úrnőjének lenni.

Claire: Nem is a villával van a baj.

(*Nagy nevetés közepette bejön Will, a nyakában Lea, Mr. és Mrs. Picot, Adele, Mr. Rayleight*)

Will: Mr. és Mrs. Dashwood, ugye? Örülök, hogy végre megismerhetem Önöket! (*leteszi a kislányt, kezét csókol Claire-nek, kezét fog Cedrickel, aki csak mogorván viszonozza az üdvözlést*)

Cedric: Kezdődik.

Claire: Ne is figyeljenek rá. Nénikém! (*két puszival üdvözöl mindenkit*) És ki ez a gyönyörű kislány?

Lea: Az én nevem Lea, és hercegnő vagyok!

Claire (*nevet*): Igen, azt rögtön láttam!

Mrs. Picot: Szörnyű, hogy milyen sovány vagy, Claire! Talán nem adnak enni? Bezzeg, ha eljönnétek hozzám! Na, végre lenne egy kis formád!

Claire: Semmit sem változott, nénikém.

Mr. Picot: És itt kezdődnek a gondok!

Claire: Ahogy te sem, bácsikám.

Adele (*visongatva*): Claire! Claire! Alig vártam már, hogy elmondjam! David elvesz feleségül!

Mr. Rayleight: Igen???

Adele: Hát persze! Csak nem gondolta, hogy zabigyerekeink lesznek!

Mr. Rayleight: Hármas ikrek... Hármas ikrek...!

Claire: Úgy látom, rengeteg mindenről maradtam le.

Scarlett: Semmi érdekesről. Csak a szokásos. Mindenki marja egymást.

Cedric: Igen, ebben a családban kedves hobbi mások hátbatámadása.

Scarlett: Kérem, fékezze az optimizmusát, Mr. Dashwood.

Will: Megkínálhatom Önöket egy itallal?

Adele: Jöhet. Teljesen ki vagyok száradva.

Mrs. Picot: Ácsi! Semmi alkohol! Még a végén retardált lesz a gyerek, így is eléggé meg van verve az anyjával!

Mr. Rayleight: Hármas ikrek!

Adele: Mi az, hogy meg van verve az anyjával?! Talán azért kéne sajnálni szegényt, hogy ilyen nagyanyja lesz! Már ha egyáltalán ismerni fogja! Fogják.

Mrs. Picot: Csak merészed távol tartani őt tőlem! Őket.

Mr. Rayleight: Hármas ikrek!!!

Will (*közben mindenkinek töltöget a poharába*): Nyugodj meg, David, három gyerek nem is olyan sok.

Mr. Rayleigh: Nem sok? És ha mindhárom lány? Öt ilyen nő egy családban!

Will: Akkor azt hiszem, ideje folytatnod az aggódást.

Cedric: (*Calire-hez*) Mennünk kellene. Szedje össze Cathyt.

Scarlett: De hiszen még csak most jöttetek!

Cedric: Máris hányingerem van.

Scarlett: Talán kimehetne a friss levegőre. Hátul van egy park.

Adele: Egy park! Tökéletes! Jöjjön, David, megkéri a kezemet!

Mr. Rayleigh: Tessék?

Adele: Ne értetlenkedjen már! Nincs időnk, gyorsan nyélbe kell ütnünk azt az esküvőt, mielőtt még látszódná bármi is.

Mr. Rayleigh: Tekintettel arra, hogy nem egészen két perce tudtam, meg, hogy el fogom venni, nem így készültem, még gyűrű sincs...

Adele: Ne aggódjon, mindenre gondoltam! Már vettem egy gyűrűt, természetesen az Ön számlájára írtam.

Mr. Rayleigh: Pompás!

Adele (*megfogja a férfi zakóját és kifelé húzza*): Na, gyerünk már!

Mrs. Picot: Én ezt nem bírom idegekkel! Ilyen kis zsarnok lesz a menyem! Szegény kisfiam!

Mr. Picot: Legalább jobban átérzi majd a helyzetem.

Mrs. Picot: Na, te csak fogd be a szádat, mielőtt én fogom be! Megyek, lefekszem egy kicsit, teljesen felizgatott ez a helyzet. (*elindul a lépcsőn*) Mire vársz, Roger? Csak nem hitted, hogy itt maradsz és részegre iszod magad?! Láttam ám, hogy harmadjára töltötted után a poharat!

Mr. Picot (*lehúzza, ami a poharában van*): Na, az én időm lejárt. (*elindul felfelé, eltűnnek*)

Lea: Apa, elfáradtam. (*ásít*)

Will: Gyere, hercegnő (*felkapja a kislányt, elindulnak felfelé*) Egy perc és jövök.

Cedric: Menjünk. Hozd Cathyt.

Claire: Sajnálom, Scarlett. Majd eljövök holnap is. Egyedül.

Scarlett: Semmi gond. (*Claire elmegy*)

Cedric: Tökéletesen megtervezett színdarab, csak gratulálni tudok.

Scarlett: Tudja, nem mindenkinek van szüksége arra, hogy megjátssza magát.

Cedric: Még el is hinném, ha nem ismerném olyan nagyon magát, Scarlett.

Scarlett: Hiszen nem is ismer olyan nagyon, Mr. Dashwood.

Cedric: Mondja, tényleg olyan tökéletes minden? Tökéletes férj, aki szereti a gyerekeit, rajong a feleségéért és még az idegesítő rokonait is elviseli, sőt, mi több, tudja kezelni?

Scarlett: Azért olyan hihetetlen, mert ez egyik sem mondható el Önről?

Cedric: Tudok én megnyerő is lenni, ha akarok.

Scarlett: De sosem akar. Soha.

Cedric: Scarlett, tudja mit éreztem, mikor megtudtam, hogy férjhez megy?

Scarlett: Minden biztonnyal nevetségesnek talált, azt hitte, hogy menekülök, csak féltékennyé akarom tenni magát, nem hitte, hogy boldog lehetek, azt hitte újabb botrányba fullad az egész jelenet.

Cedric: Pontosan.

Scarlett: Igen csalódott lehet, amiért nem jöttek be a számításai.

Cedric: Még nincs veszve minden.

Scarlett: Kíváncsian várom, ez alkalommal hogyan próbál megalázni vagy keresztbe tenni. Hátha az évek során tanult valami újat.

Cedric: Mikor megláttam az újságban az esküvői képüket, először arra gondoltam, hogy talán valóban szereti a férjét. De mihelyst megláttam, hogy híres író, tudtam, hogy ez egy újabb játék. Hiába, mindig is számító volt, és az is marad. De tudja, hogy mit érzek, gondolok most? Azt hogy a picsába! A kurva életbe!

Scarlett: Köszönöm a választékos megfogalmazást.

Claire (*fogja Cathy kezét*): Mehetünk.

Cedric: Na, végre! Mi tartott ilyen sokáig?!

Scarlett: Claire, a férjed roppant kellemes társaság, mondhatom.

Claire: Remélem nem mondott semmi ostobaságot.

Scarlett: Ami azt illeti, csak azt hordott össze.

Claire: Sajnálom.

Scarlett: Ugyan! (*megpusztilják egymást*) Várlak holnap! (*Claire búcsút int, Cedric mogorván biccent, kiviharzik. Scarlett ledől az egyik fotelba.*)

Will: Itt is vagyok! Úgy látom rövid úton sikerült kiürítenie a házat. Talán nem volt jó társaság?

Scarlett (*átkarolja a férfit*): Túl jó voltam, drágám.

4. jelenet

Helyszín: Claire és Cedric hálószobája. Claire egy idegen pasi karjaiban, most békésnek, nyugodtnak látszik.

Charles: El kéne innen mennünk és itt hagynunk azt a szemétláda férjedet.

Claire: Nem tehetem. Megesküdtem, hogy kitartok veled.

Charles: Ő pedig arra, hogy szeretni fog. A megszegett eskü már nem érvényes.

Claire: De az. Nekem az.

Charles: Ó, Claire, ha nem lenne ennyire tisztességes, sokkal boldogabb lenne, ugye tudja?

Claire: Ha nem lennék ilyen tisztességes, akkor utálnám magam, ugye tudja?

Charles: Én sokkal többet tudnék adni, mint az a...

Claire: Tudom. Már így is sokkal többet ad. És most, ebben a pillanatban is gyűlölöm magam miatta.

(Cedric beront az ajtón. Döbbenet és harag ül ki az arcára, Claire felsikolt, Charles kiugrik az ágyból. Egy pillanatig egyikük sem szól semmit, majd Cedric nekiront mindkettőjüknek.)

Cedric: Te hazug kurva! *(fellöki Charles-t)* Te szarházi! Azt hiszed, hogy a saját házámban megalázhatsz? *(közben veri)*

Claire: *(felsikolt)* Cedric, kérem....!

Cedric: Fogd be a szádat, bűdös ribanc! *(Claire megpróbál közéjük állni, de Cedric ellöki, Claire a földre zuhan. Charles megpróbálja felsegíteni, de Cedric úgy arcon üti, hogy elterül. Cedric leköpi mindkettőjüket, a férfit rugdossa.)* Te... nyomorult... elcseszett... szarházi!

Claire: Elég! Hagyja békén! Elég volt! *(elsírja magát. Cedric a lányra néz, abbahagyja a rugdosást. Charles nagy nehezen feltápászkodik.)* Hagyja abba!

Charles *(közeledik Claire-hez, át akarja karolni):* Claire...

Cedric: Hozzá ne merjen érn! Takarodjon a házámból! *(Charles egy pillanatig tétovázik, majd elrohan. Cedric leül az ágyra, az arcát a kezébe temeti. Nem szól semmit. Claire félve egyre közeledik, megérinti a karját, de az elhúzza. Claire letérdel a férfi elé.)*

Cedric: Álljon már fel, ne alázza meg magát! *(Claire döbbenetesen feláll.)* Mit tettem... Mit tettem...

Claire: Sajnálom, kérem, bocsásson meg!

Cedric: Fogja már be a száját egy kicsit! És az ég szerelmére ne bőgjön állandóan! *(kiereszti a levegőt. Az arcán elszántság. Feláll, közeledik Claire-hez, majd letérdel előtte. A fejét lehajtja.)*

Claire: Cedric, mit csinál?

Cedric: Kérem, bocsásson meg.

Claire: De hát miért? Én voltam az, aki...

Cedric: Ne mentegetőzzön. Én tettem ezt Önnel. Egyedül én vagyok a hibás.

Claire: Miről beszél?

Cedric: Most látom, hogy mit tettem Önnel. Hogy mivé tettem, Önt. Azért vettem el, mert Ön volt a legtisztább nő, akit ismertem, és úgy éreztem, egyedül Ön az, akit képes lennék tisztelni. Soha nem volt egy rossz szava senkinek, akármit tett. Nyugalom és béke sugárzott Önből, és szeretet. Egészen addig, amíg a feleségem nem lett. Nem tudom, hogy tettem, és mikor vettem el mindazt, ami Ön volt. Attól a perctől fogva, hogy a feleségem lett, próbált

engem szeretni. Talán nem is tudja, mennyire próbált, de én láttam, éreztem. Nem sikerült. Engem nem lehet szeretni. Elcseszett egy ember vagyok, nemde bár? És elcseszek mindent magam körül. Leromboltam Önt is. Eddig azt hittem, hogy ez a szar élet mind az Ön hibája. Hogy nem tudja megadni nekem, amire szükségem van. De ez nem igaz. Bármilyen erősen is próbálkozik, bármennyire is kibújik a bőréből, nem tud az lenni. Nem engedem magam megismerni és megszeretni. Az utolsó porcikáig is elcseszett vagyok. Most, hogy láttam, mit tettem még jobban gyűlölöm magam. Képes voltam elérni, hogy megcsaljon engem. Képes voltam elérni, hogy megtörjem a tisztaságát. A becsületességét. Bocsásson meg, kérem!

Claire: Cedric, ez nem...

Cedric: Hadd mondjam végig! Mindig, mikor éreztem, hogy talán kedvel, muszáj volt tennem valamit, amivel újra eltaszítom magamtól. Nem tudtam megadni, amire szüksége van, mert annyira el voltam foglalva azzal, hogy elhidegüljek mindentől. Emiatt elcsesztem mindent. Elcsesztem Önt is. Elcsesztem Cathyt is. Bocsásson meg!

Claire: Ez nem igaz...

Cedric: Beszéljen őszintén. Nem fogom bántani. Megígérem – ha ez még jelent valamit.

Claire: Tudom, hogy nem vagyon Önhöz való. Mindig is tudtam. Már aznap tudtam, mikor először megláttam. Sosem akartam Önhöz menni. De én nem vitatkoztam, elfogadtam a rám szabott ítéletet. Eleinte azt gondoltam, hogy talán nem is lesz olyan szörnyű. De egyre inkább arra gondoltam, hogy ez az egész egy letöltendő börtönbüntetés, és nem tudom, hány évem van még hátra. Néha azt kívántam, bárcsak inkább a halálbüntetés mellett döntöttek volna a bírók.

Cedric: Sajnálom...

Claire: Én nem gyűlöltem Önt. Nem, egészen addig, amíg azt nem láttam, mit csinál a lányával. Azt már nem bírtam el. Kezdtem megutálni mindent ebben a házban. Mindent. Az illatokat, a bútorokat, az itt élőket, mert minden csak arra emlékeztetett, hogy engem szerettek. És itt egyedül vagyok. Tisztán láttam, hogy Scarlettet keresi bennem, akárhányszor csak rám néz. Egy idő után már ezt sem tudtam elviselni. Így kénytelen voltam Önt is tiszta szívemből meggyűlölni.

Cedric (*Scarlett nevére felkapja a fejét*): Claire... (*még mindig térdel, a fejét lehajtja*) én nem akartam ezt...

Claire: Nem haragszom. Most elengedtem mindent.

Cedric: Nem teheti ilyen könnyen.

Claire: De igen. Nem haragudhatok olyan emberre, akit sajnálok.

Cedric (*haragosan*): Sajnál?! Engem ne... (*Claire hátrahőköl, Cedric elfojtja a mondatát.*) Nem bántom, nem, többet nem fogom.

Claire: Köszönöm.

Cedric: Mindennél jobban tisztelem Önt. Annyira jó.

Claire: Köszönöm.

Cedric: Elmehet vele.

Claire: Kivel?

Cedric: Azzal a férfivel, akivel... akivel... vele. Adok pénzt. Veszek egy házat Önöknek. Szerzek neki munkát. Azt szeretném, ha boldog lenne. Tudom, hogy itt nem lesz az.

Claire: Nem megyek innen. Megesküdtem.

Cedric: Hűséget is esküdött, nem?

Claire: Nem is tudja, mennyire gyűlölöm magamat amiatt, hogy megszegtem.

Cedric: Ne tegye. Köszönöm, hogy megtette.

Claire: Tessék?

Cedric: Elég időt töltöttem el azzal, hogy kínozzam Önt, nem gondolja? Soha többet nem fogom bántani. Hagyom, hogy végre boldog legyen. Nem ismerek olyan embert, aki jobban megérdemelné, mint Ön.

Claire: Teljesen összezavar.

Cedric: Még ma délután elrendezek mindent. Odaadom a pénzt is.

Claire: Az Ön felesége vagyok, nem élhetek mással!

Cedric: Elválunk.

Claire: Azt nem tehetjük! Nem szeretném, ha rólam beszélnének.

Cedric: A látszat mindenekelőtt, ugye? Hát nyújtsa be Ön. Mondja el, hogy bántottam. Hogy megcsaltam.

Claire: Majd megoldjuk a helyzetet. Lehet, hogy úgy is boldog leszek, ha maradok.

Cedric: Ne áltassa magát, kérem. Ha elválunk, elköltözhét valahova, ahol nem ismerik. Senki nem fog tudni semmiről. Az meg kit érdekel, hogy mit beszélnek itt? Örüljön, hogy legalább egy pár hónapra elegendő csámcsognivalót hagy számukra.

Claire: Köszönöm. De nem fogadhatom el a pénzt. Sem a házat.

Cedric: Kérem, könyörgöm, hogy fogadja el. Ha nem maga miatt, akkor miattam. Szükségem van arra, hogy adjak valamit.

Claire: Ez esetben még jobban köszönöm. Kérem, álljon fel. (*Cedric feláll. Claire közelebb megy hozzá, megsimogatja az arcát, Cedric megrándul.*) Tudja, nem is olyan elviselhetetlen, amikor őszinte. (*apró csókot lehel a férfi szájára, majd kimegy*)

5. jelenet

Helyszín: Scarlett háza. Ő van otthon egyedül, egy tükörben nézegeti magát.

Cedric (*megtörtnek látszik*): Még mindig kétség kívül gyönyörű, Scarlett.

Scarlett (*megpördül*): Cedric! Mit keres itt? És miért nem jelentették be?

Cedric: Nem akartam. Az ablakon másztam be.

Scarlett: Ez megmagyarázza a kinézetét.

Cedric: Scarlett... én... én...

Scarlett: Elvitte a cica a nyelvét?

Cedric: Még most is gúnyt űz belőlem?

Scarlett: Van, ami nem változik.

Cedric: Elválok Claire-től.

Scarlett: (*felháborodottan*) Tessék?! Képes cserbenhagyni? Tudja, mit fognak ezek után beszélni róla?! Egy cseppnyi tisztesség sincsen magában!

Cedric: Pedig én úgy érzem, hogy most túlcserbulok tőle.

Scarlett: Miről beszél?

Cedric: Claire megcsalt.

Scarlett: Feltételezem, az illető, akivel ezt tette, már nem él.

Cedric: Köszönöm, hogy ennyit néz ki belőlem. Igazán elismerő.

Scarlett: Nem tesz semmit.

Cedric: De majdhogynem az lett a vége.

Scarlett: Szóval végül elengedte? Micsoda nemes tett!

Cedric: Örülnék, ha abba hagyná a gúnyolódást. Sokkal könnyebb lenne.

Scarlett: Ön mikor könnyítette meg az én dolgomat?

Cedric: Tudja, miért válok el?

Scarlett: Nyilvánvalóan azért, mert Claire hűtlen volt. Emlékeztessen majd rá, hogy gratuláljak neki. Sosem néztem volna ki belőle.

Cedric: Nem, nem ezért. Hanem mert szeretem Önt.

Scarlett: Persze! Most, hogy látta, hogy Ön nélkül is boldogulok, már rögtön kellek, ugye?

Cedric: Nem hiszi, hogy őszinte vagyok.

Scarlett: Mert nem adott okot rá, hogy elhiggyem.

Cedric: Az egyetlen nő, akit szeretni tudok, az Ön, Scarlett. És ezért tulajdonképpen utálok magamat. Utálok és mélységesen megvetem magam.

Scarlett: Mit vár, mit tegyek, ez után a felettébb megható vallomás után? Ugorjak sírva a nyakába, hogy én is ugyanezt érzem? Küldjem el a fenébe, hogy fent tartsam az érdeklődését? Legyek közömbös, hagyjam, hogy tovább próbálkozzon? Mit tegyek? Mit vár el tőlem?

Cedric: Nem tudom. Fogalmam sincs. (*Ierogy a kanapéra, a kezébe rejti az arcát*)

Scarlett: Most meg mit csinál? Kíméljen meg a színészkedésétől! Eleget láttam belőle!

Cedric: Úgy jártam, mint az állandóan farkast kiáltó kisfiú. Most, mikor őszinte vagyok, megesznek a vadállatok.

Scarlett: Eddig azt hittem, hogy macska vagyok. Már felfejlődtem farkassá?

Cedric: Úgy tűnik.

Scarlett: Mi van magával?

Cedric: Már mondtam. Szeretem. Nem fogok ellenkezni ez ellen.

Scarlett: Nem gondolja, hogy egy kicsit későn jött rá, ha valóban így érez?

Cedric: Másra sem tudok gondolni.

Scarlett: Tegyük fel, hogy hajlandó vagyok elhinni ezt az egészet, és a karjaiba omlok. Mi a terve ezek után?

Cedric: Azt szeretném, ha velem jönne.

Scarlett: Azt akarja, hogy hagyjam itt a férjemet, aki *őszintén* szeret, és a gyerekeimet? Ön egy lovag!

Cedric: Amikor eljöttem ebbe a házba, arra gondoltam, hogy hiába van nekem több, semmim sincsen.

Scarlett: Közhely közhely hátán.

Cedric: De attól még igaz.

Scarlett: Ha jobban meggondolom, nagyon jól játssza az elesettet, elismerésem.

Cedric: Mit kell tennem, hogy higgyen nekem?

Scarlett: Felesleges próbálkoznia.

Cedric: Kérem, jöjjön velem! Boldoggá tudnám tenni, ezt jól tudja, Scarlett! Vagy azt mondja, nem szeret?

Scarlett: Szerettem, szeretem, és szeretni fogom. De nem dőlök be még egyszer, nem, nincs az az Isten.

Cedric: Inkább választja a másodosztályt?

Scarlett: Inkább választom azokat az embereket, akikben megbízhatok.

Cedric: Sosem bánthanám még egyszer.

Scarlett: Kérem, ne haragudjon meg, ha ezt most nem hiszem el. Nekem nagyon is úgy tűnt, hogy élvezi azt, hogyha kínozhat. Nem fosztaná meg magát attól az élménytől. Különben is, nem pont Ön bizonygatta, hogy megölnénk egymást?

Cedric: De egészen addig, amíg ez bekövetkezik, legalább élveznénk az életet.

Scarlett: Én így is élvezem.

Cedric: Igazán?

Scarlett: Igazán. Most nem vezet senki, nem szolgálok senkinek játékszerként. Pont Ön mondta ezt is. Van idő, amikor már józanok vagyunk, és ráállunk az egyetlen megoldást kínáló talpra. Már nem a szenvedélyeim, rögeszméimet, kicsinyes bosszúvágyamat elégítem ki, hanem a szükségleteimet. És nekem Willre van szükségem.

Cedric: A saját szavaimmal döf hátba. Gratulálok, Scarlett, kiváló az emlékezete.

Scarlett: Igyekszik az ember, Mr. Dashwood.

Cedric: Úgy érzi, nincs rá szükségem?

Scarlett: Őszintén szólva, néha azt érzem, hogy csak Önre van szükségem. Olyankor egy csettintésre itt hagynék mindent. De aztán hirtelen bevillan, hogy semmire sincs kevésbé szükségem, mint Önre, Mr. Dashwood. Elcseszett egy ember, ugye tudja?

Cedric: Igen, azt hiszem, pontosan tisztában vagyok ezzel.

Scarlett: Örülök, hogy egyet értünk.

Cedric (*hirtelen felpattan, a falhoz szorítja Scarlett-et*): Nem is tudja, mennyire vágyom Önre, édes Scarlett.

Scarlett: Azt hiszem, pontosan tisztában vagyok ezzel.

Cedric (*továbbra is a falhoz szorítja a lányt, lehajtja a fejét*): Megadom magam. (*elengedi a lányt*) Tegyen velem azt, amit akar.

Scarlett: Csupán egyetlen dolgot közlök még Önnel, mielőtt megkérem, hogy távozzon.

Cedric: Ne kíméljen.

Scarlett: Nem állt szándékomban.

Cedric: Nem is vártam mást.

Scarlett: Emlékszik a játszadozó fiúcskákra?

Cedric: A gyerekeire? A cukormáztól csöpögő családi jelenetre? Nehéz lenne kiverni a fejemből.

Scarlett: És az idősebb fiúra?

Cedric: Nem volt gusztusom tüzetesebben megszemlélni őket és a bájoló családtagjait.

Scarlett: Várjon egy pillanatot. (*kimegy. Rövid idő múlva behozza az idősebb fiút.*) Nézze meg.

Cedric (*közelebb megy*): Ez nem lehet...

Scarlett: Ismerős?

Cedric: Hogyan?

Scarlett: Jonas, mehetsz játszani. (*A kisfiú kimegy.*) Most tényleg el kell magyaráznom, hogyan csinálnak egy gyermeket?

Cedric: Ó az én...

Scarlett: Igen, az Ön fia. Tudja, mikor belém hasított a felismerés, hogy gyermeket várok, tennem kellett valamit. Először meg akartam szökni. De egy

bálon megismertem Willt, aki egy hét múlva már meg is kérte a kezemet, én pedig boldogan igent mondtam.

Cedric: Csakugyan boldogan? Gyakorlatias megoldás.

Scarlett: Tudja jól, milyen boldogan.

Cedric: A fiam... Will hogy nem jött rá? Annyira nyilvánvaló.

Scarlett: Szerencsére még csak egyszer látta Önt, akkor sem volt túl sok ideje a szemlélődésre és a fiú éppúgy hasonlít rám, mint Önre. Will nem is gyanakszik.

Cedric: Tönkreteszi azt a férfit, ahogyan én Claire-t. Egyformák vagyunk.

Scarlett: Nem, én megadok neki mindent.

Cedric: Hazudik neki. Szerintem ez nincs rajta a kívánságlistáján.

Scarlett: Összetörne, ha megtudná az igazat.

Cedric: És az Ön élete is így járna. Szerintem inkább ez mozgatja.

Scarlett: Most minden jó. Nem fogom tönkretenni.

Cedric: Édes, hogy nem veszi észre: pont azt csinálja.

Scarlett: Kedves, hogy jó tanácsokkal lát el a házasságommal kapcsolatban. Hiszen az Öné is milyen jól sikerült, nem?

Cedric: Ön igazán kegyetlen, Scarlett.

Scarlett: Köszönöm.

Cedric: Láthatom a fiamat még egyszer?

Scarlett: Ki van zárva. Menjen innen. Ne jöjjön vissza. Nincs szükségem arra, hogy felforgasson mindent.

Cedric: Persze én hagytam, hogy felégesse a világot.

Scarlett: Bolond volt, hogy hagyta.

Cedric: Igen, igaza van. Bolond voltam. *(kezet csókol)* Viszontlátásra, Mrs. Medley. *(kimegy)*

Scarlett *(lezuhan a kanapéra és elkezd sírni)*

Will *(megérkezik, boldogan üdvözli Scarlettet):* Már meg is jöttem, drágám! *(megpillantja a zokogó lányt. Eldobja a táskáját, leül a kanapéra, a karjába vonja Scarlett-et.)* Mi történt?

Scarlett: Semmi... semmi nem történt... *(Will a lány hajába csókol, ringatja, Scarlett tovább zokog.)*

6. jelenet

Helyszín: Scarlett háza, a születésnap bál. A teremben rengeteg ember, közöttük Picot-ék, Adele, Mr. Rayleigh. Az emberek táncolnak, esznek, nevetnek, néha kiválik egy-egy csoport a tömegből, az ő beszélgetéseiket halljuk.

Mrs. Picot: Most nézz rá, Roger! Hogy tud ez így felöltözni? Mintha a bordélyházból szabadult volna ki! Még az, hogy mindene kilóg, szó szerint mindene! Dehogy még a fiamhoz is dörgölőzik! Mindenkinek teljesen nyilvánvaló, hogy összetartoznak! Az én fiam és ez a gyenge erkölcsű... izé! Botrányos! És még terhes is! A gyerekek már most magukba szívják ezt a ledér viselkedést!

Mr. Picot: Néha igazán magában tarthatná a véleményét ennyi ember előtt, főleg, ha nem is kérdezik!

Mrs. Picot: Valakinek csak meg kell mondania őszintén a véleményét, ha más nem is meri!

Mr. Picot: Talán azért, mert más tapintatos.

Mrs. Picot: És ugyan mire megy vele? Csak megvezeti az embereket, ha nem mond igazat. Én is nyíltan megmondom neked, hogy szörnyen áll ez az öltöny!

Mr. Picot: Talán nem véletlen, hogy külön ágyban alszunk.

Mrs. Picot: Hát persze, hogy nem az! Hiszen a nagy hasadtól oda se férek!

Mr. Picot: Ugyanez fordítva is igaz, drágám!

Mrs. Picot: Én nem vagyok túlsúlyos, csupán egészséges!

Adele: Bizony ám, olyan egészséges, mint egy szép nagy görögdinnye!

Mrs. Picot: Most, hogy sajnálatos módon anyuka lesz, igazán tanulhatna egy kis illetet! Hogy várja el az ember a gyerekeitől, hogy jól neveltek legyenek, ha az anyjuk így néz ki!

Adele: Ilyen ragyogóan? Ilyen elbűvölően? Ilyen káprázatosan? Ne pironkodjon, dicsérjen csak!

Mrs. Picot: Ilyen közönségesen!

Adele: És hogy várja el az ember a gyerekeimtől, hogy illemtudóak legyenek, ha ilyen kotnyeles nagyanyjuk lesz?

Mrs. Picot: Fiam, ahelyett, hogy ott meglapulsz, igazán megvédhetnéd anyádat, aki a világra hozott!

Mr. Rayleigh: Én már meg sem merek szólalni.

Mrs. Picot: Micsoda egy pipogya alak lett belőled! Ez a lány tönkretesz!

Mr. Rayleigh: Ha ő nem is, de a három gyerek... A HÁROM GYEREK!!!

Mr. Picot: Azt hiszem ideje elgondolkodnod a szökésen, fiam. A házasság nem jó üzlet.

Mrs. Picot: Roger, mire alapozod ezt a kijelentést?!

Mr. Picot: 25 év tapasztalatra.

Adele: Igazából meg tudom érteni, Mr. Picot, hogy így vélekedik. De mi Daviddal szeretjük egymást, és nagyon boldogok vagyunk együtt, mert egyikünk sem uralkodik a másik felett. Ugye, DAVID?!

Mr. Rayleigh: Persze, persze, tökéletesen igaza van.

Mrs. Picot: Nem vagyok hajlandó tovább hallgatni ezt a sületlenséget! (*Elindul*)

Adele: Ó, köszönöm, Istenem!

Mrs. Picot: Mit mondtál?!

Adele: Csak azt, hogy mennyire imádom magát, anyuka!

Mrs. Picot: Még hogy anyuka! *(nagy dirrel-dúrral eltrappol)*

Mr. Picot: Imádom az ilyen szép, békés családi estéket...

Adele: David, mikor viszel már el táncolni? Vagy a lábad is csak olyan szerény képességekkel bír, mint a...

Mr. Rayleigh: Azonnal mehetünk! *(karon fogja Adele-t, eltáncolnak, Mr. Picot elveszik a tömegben)*

(Cedric megjelenik, hátulról megérinti Scarlettet. A nő úgy reagál az érintésére, mint aki áramütést kapott. Lassan megfordul, és magára erőltet egy mosolyt.)

Cedric: Gratulálok! Elképesztő estély.

Scarlett: Köszönöm, igyekeztem emlékezetessé tenni.

Cedric: Segíthetek.

Scarlett: Ó, köszönöm, már túl sokat segített így is.

Cedric: Gyönyörű a ruhája. Kísértetiesen hasonlít ahhoz, amit az esküvőmön viselt.

Scarlett: Ön mindent túlkombinál, Mr. Dashwood.

Cedric: Ezzel még sosem vádoltak.

Scarlett: Miért jött ide? Tudtommal nem szerepelt a meghívottak listáján.

Cedric: Szokásom olyan helyeken is járni, ahol valójában semmi keresni valóm.

Scarlett: Igen, ez feltűnt. Mit akar?

Cedric: Nem beszélhetnénk máshol?

Scarlett: Talán zavarja a tömeg?

Cedric: Nem lenne ellenemre, hogyha kevesebb ember venne körül.

Scarlett: Mondja csak nyugodtan itt. Nincs egymással olyan beszélőnivalónk, amit ne hallhatna bárki.

Cedric: Csalódok, ha valóban így gondolja.

Scarlett: Akkor már kezdheti is a szomorkodást.

Cedric: Gondolkodott azon, amit a legutolsó találkozásunkkor mondtam?

Scarlett: Nem értem, mire gondol.

Cedric: Az idők során megkopott a színészi tehetsége, Scarlett.

Scarlett: Már megbocsásson, lehet, hogy megsértem férfiúi öntudatát, de nem szoktam túl gyakran Önre gondolni. Jobb dolgom is van.

Cedric: Scarlett, legalább most ne hazudjon.

Scarlett: Önnek hazudni? Sose tenném!

Cedric: Hihetetlen mennyire szeretem magát annak ellenére, hogy mennyire hazug és romlott.

Scarlett: Ha csupán azért jött ide a házamba, hogy sértegessen, meg kell kérnem, hogy távozzon. Hm, ha jobban belegondolok, erre meglepően sokszor kell megkérnem.

Cedric: Azért jöttem, hogy elvigyem.

Scarlett: El akar rabolni?

Cedric: Régebben megfordult volna a fejemben. De most csak arra kérem, hogy jöjjön velem.

Scarlett: Mégis hova?

Cedric: Még nem tudom. Bárhova. Bármerre.

Scarlett: Miért mennék?

Cedric: Mert szeretem, és mert szeret.

Scarlett: Túl kevés az ajánlata, Mr. Dashwood.

Cedric: Ennél többet nem kínálhatok.

Scarlett: Ez esetben, köszönöm, hogy benézett.

Cedric: Mit szeretne még? Pénzt?

Scarlett: Soha nem mennék el Önnel. Soha.

Cedric: Azt szeretné, ha minden nap eljönnék, hogy győzködjem? Hogy lássa rajtam, mennyire szenvedek, mennyire szükségem van Önre? Mennyire kell nekem? Mennyire nem érek semmit Ön nélkül?

Scarlett: Ne áltassa magát, Mr. Dashwood! Ön sosem ért semmit.

Cedric: Az egészben a legrosszabb, hogy Ön boldog.

Scarlett: Ha így gondolja, talán mégsem szeret eléggé.

Cedric: Mindig is ostobaságnak tartottam azt, hogy akit szeretünk, elengedjük.

Nem, én túlságosan szeretem ahhoz, hogy elviseljem: mással boldog.

Legalábbis elhitei magával. De tudja mikor volt igazán az? Amikor ott feküdtem az ágyában!

Scarlett: Ez már igazán sok! Takarodjon innen és ne merészeljen visszajönni!

Elég volt! Elég! *(üti a férfi mellkasát, majd belefárad és elkezd sírni. Cedric a karjaiba veszi, a tömeg közül senki nem foglalkozik velük, a háttérben Adele az asztalon táncol, mindenki őt nézi, Mrs. Picot megbotránkozva próbálja lerángatni.)*

Cedric: Miért kínozza magát, Scarlett?

Scarlett: Hogy Ön ne legyen boldog.

Cedric: Inkább szenvedjünk mindketten? Milyen romantikus lélek maga, Scarlett. Mit gondol, megéri?

Scarlett: Majd a végén minden kiderül. Kérem, menjen innen!

Will (odalép): Scarlett, drágám, jól van? Nem úgy fest, mint aki jókedvében menten táncra perdül.

Scarlett: Semmi gond, jól vagyok. Menjen, vigye táncba Mrs. Picot-ot, mielőtt megölik egymást Adéllal.

Will: Ez egy bölcs gondolat. *(el)*

Cedric: Valódi lovag.

Scarlett: Igen, az.

Cedric: Régen hányt volna tőle.

Scarlett *(felhorkan)*: Még szerencse, hogy megtanultam magam fékezni, nemde bár?

Cedric: Tudja, sohasem sajnáltam még jobban, hogy Ön az egyetlen nő, akit képes vagyok szeretni.

Scarlett: Sajnálja?!

Cedric: Igazán nem várhatja el tőlem, hogy még örüljek is neki.

Scarlett: Ön igazán mesterien bókol, Mr. Dashwood!

Cedric: Ó, hát persze, Scarlett, nagy szónoklatot vár tőlem. Persze, persze, hiszen imádja a drámákat. De én nem fogok egy Rómeó szerepében tetszelegni, remélem, tudja. Ha ezt kívánja, akkor már régóta megvan a bábja. Bár minden bizonnyal arra számított, hogy leterítem szenvedélyes szerelmi vallomással. Nem, nem, legalább ezt az egy örömet hadd ne adjam meg Önnek, Scarlett.

Scarlett: Csalódnia kell ismét, Cedric. Én már régóta nem várok semmit Öntől.

Cedric: Bocsásson meg, ha ebben kételkedem.

Jonas *(odarohan az anyjához)*: Anya, anya! Az a hájas néni folyton puszilgatni akar! Egyfolytában cuppogtat felém! *(Mrs. Picot közeledik)* És még gügyög is! Remélem nem valami közeli rokon!

Cedric *(leguggol, hogy egy vonalban legyen a fiúval)*: Nézd, mutatok valamit! *(felvesz az asztalról egy kis darab ételt, vagy bármit, ami csúszik, leteszi a földre)* Mrs. Picot! Idejönne?

Mrs. Picot: Megyek, megyek, Mr. Dashwood! Csak nem fel akar kérni egy táncrea?

Cedric: Ön gondolatolvasó, Mrs. Picot!

Mrs. Picot *(közeledik, elcsúszik az ételen, egy idős férfi kapja el, Jonas felnevet)*: Jaj! Jaj! Hát ezt meg ki tette ide? Majdnem megállt a szívem! Jaj! Még szerencse, hogy elkapott, Mr. Guideville!

Cedric *(Jonas-nak)*: Most pedig futás, mielőtt lábra tud állni! *(a fiú ismét felnevet, elfut)* Így van, Mrs. Picot, még szerencse! Rég nem tartotta férfi a karjaiban, ugye?

Mrs. Picot: Már megint macerál! *(eltrappol)*

Scarlett: Ne tanítsa rosszra a gyereket.

Cedric: A gyerekünket? Nem, eszemben sincs. Egyébként, ahogy látom, nem nagyon kell majd tanítani.

Scarlett: Igaza van. Túlságosan hasonlít az apjára.

Cedric: Néha majd meglátogatom, Scarlett. Ha még Önre tudok majd nézni.

Scarlett: Azt hittem majd' megvesz az irántam érzett szerelemtől, és most közli, hogy nem tud rám nézni? Ön túlzottan kedves hozzám, Cedric!

Cedric: Megteszek minden tőlem telhetőt.

Scarlett: Csak sajnós az sem valami sok.

Cedric: Még is mit szeretne még, Scarlett? *(a nő nem válaszol)* Én jól tudom, hogy mit akar, Ön is tudja, hogy tudom.

Scarlett: Azt szeretném, hogy menjen innen végre!

Cedric: Nem is tudja, mennyire szeretem ilyenkor.

Scarlett: Ó, az istenért, ne kezdje megint, hogy olyankor vagyok a legszebb, mikor meg tudnám ölni!

Cedric: Rendben, ahogy kívánja. Elmegyek. Akkor hát nem jön velem?

Scarlett: Eszemben sincs

Cedric: Szeretem, Scarlett.

Scarlett: Én is szeretem, Cedric.

Cedric *(kezet csókol):* Viszontlátásra, Mrs. Medley.

Scarlett: *(Cedric elindul, de Scarlett hirtelen kétségbeesetten utána kiált)*

Várjon! Előtte még táncoljon velem!

Cedric: *(keserédesen elmosolyodik)* Danse macabre...

Scarlett: Haláltánc? Érdekes meglátás. Pedig bennem most kezd valami éledezni.

Cedric: Akkor feltétlenül altassa el, Mrs. Medley.

(A zene hangja felerősödik, szinte ugyanaz a tánc, mint az első felvonás végén, csak még szenvedélyesebb. Mikor végeztek, a tömeg megtapsolja őket, majd újra mindenki elkezd táncolni, beszélgetni. Cedric mélyen Scarlett szemébe néz, lágyan megcirógatja az arcát, ujjait végighúzza a száján. Nagyon sóhajt, majd kimegy. Scarlett egyedül áll a vidáman mulató tömeg közepén, s mered a semmibe. Arcán egy könnycsepp gördül le.)

(függöny le)